

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AKTAKTAK

«İzmirde genç kızları zenginlere satan bir şebeke yakalandı»
— Gazeteler —

— Boy 1,65.. Kilo 52.. Yaş 18.. Evvel mezat
200 lira !... Var mı isteyen ?...

B A H A R B İ R Ü M İ T K A P İ S İ D İ R

Yılın ikinci çekilişine katılabilmek için

26
nisan

**AKŞAMINA KADAR TASARRUFLARINIZI
İŞ BANKASINA YATIRINIZ**

20 talihliye Ankarada 20 Apartman Dairesi • 2 adet
100.000 lira • 40 adet 5.000 lira • 100 adet 1.000
lira • Ayrıca 13 000 talihliye çeşitli para ikramiyeleri

Çekiliş: 26 Haziran

TÜRKİYE **BANKASI**

EN FAZLA İKRAMIYE VEREN BANKADIR

Akbaba

Bir anıt!

SIYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :

Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :

Aziz Nesin, Adnan Veli, Orhan Kemal, Rifat Ilgaz, Naci Sadullah, İlhan Selçuk, Selâmi Yurdatap, Ümit Yaşar Oğuzcan, Nîmet Arzık, Necdet Rüştü Şemsi Belli, Hüseyin Korkmazgil, Burhan E-sen, Yaşar Özen, Kenan Akın.

ÇEVİRGEN AİLESİ :

Va - Nû, Semiramis Aydınk, Ergin Ortaç, Gülden Ortaç.

KARİKATÜR AİLESİ :

Necmi Ruza, Turhan Selçuk, Nihar Tüblek, Cafer Zorlu, Bülent Seren, Mehmet Polat Semih Balcıoğlu, Zeki Beyner, Burhan Solukçu, Şadi Dinççağ.

Yazı işlerini fiilen idare eden :

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer

Ercan Matbaası

Kapak baskısı :

Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50
Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllık 100, altı aylığı 50 lira
Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Fiatı : 100 kuruştur.

IDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer

caddesi, No. 8 - 10

Daire : 3.

Telefon : 22 18 11

İLÂN FIATI :

Kapak içi, santim 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.

Cilt : 4 - Sayı : 90

18 Nisan 1963

YIL : 41

Bu gazete Basın ahlakı Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

MİMAR SİNAN, Kanuni Sultan Süleyman'a bir anıt verdi: Süleymaniye Camii. Bununla yarın da övüneceğiz. Ama, şair Bakî de kelimelerden bir anıt yapmıştır: Yine aynı padişaha yazdığı mersiye!

Ne yazık ki, çocuklarımız, artık o saltanatlı ağıt'ın musikisini anlamlar bile dilini anlamıyorlar.

Cedlerimiz güzel sanatlara döküldü göz nurları, alın terleri, bugün yabancı müzelerde bile pırıldıyor: Edirne'nin tahta işleri, Bursa'nın kadifeleri, Üsküdar'ın çatmaları, Beykoz'un gülbantları, Mahmut devrinli gümbüşleri, her çiçeği bir başka hayal bahçesinde açan halılarımız, kilimlerimiz... Sonra, yazıya sanat inceliği veren hattatlarımızın levhaları, o resim kadar güzel elifler, cımlar, ayınlar... El yazması Kur'anlar, el yazması divanlar, o bir tabaka kâğıdı yıldızlarla işlenmiş bir yaz gecesine döndüren tezhip oyunları, o eski Türk işi ciltler, kalemtraşlar, divitler, mühürler... Bunlar, şimdi antikacı vitrinlerini süsleyen bu müze parçaları, yakın bir geçmişte, baba evlerinin kitaplıklarında bulunan şeylerdi...

Çağ değişti. Artık, göz nuru, alın teri pahalı!..

Ama elimde bir kitap, bir mukaddes kitap var: Türkçe Kur'an...

Günlerdir, onun sahifelerinde gözüm ve gönlüm dinleniyor... Günlerdir, onun için bir şeyler söylemek isteyen kalemim, büyük se-

vinçlerin tutukluğu içinde kelime arıyor...

Kur'anı ana dilimize çevirme çabasını gösterenler çok oldu. Bunların içinde, bazı yazı esnafına gülmeyip geçtikten sonra, Mehmet Âkif'i en büyük saygı ile anmak isterim: Eşsiz türkçesi ve eşsiz arapçasıyla giriştiği bu işten, yıllarca sonra, üç kelimelik bir has insan mazetisiyle eli boş döndü:

— Olmadı, dedi, kendime beğendiremedim!

Şimdi, beni kendimden geçiren bir hayranlıkla elimde tuttuğum eser, Besim Atalay dostumun çevirmesidir.

Onun deyişinden öğreniyorduk ki, ömrünün onbeş yılını vermiş bu ibadete... Cömertçe harcadığı kutlu yıllara gönüller dolusu sevgi, gönüller dolusu selâm!

Türkçe Kur'anın dili, arkaik bir türkçedir. Kimi eski köklerden, kimi sınır dışı çevrelerden alınmış sözlerle yer yer anlam buğulanıyor... Ama, bu sihirli bir buğudur: Sis içinde görünen manzaralar gibi mânâyı gizli bir şirin tüllerine sararak derinleştiriyor... Güzel sesli hafızlarımız, yarı bu türkçe Kur'anı okudukları zaman, kubbeler altında diz çökmüş müminin gönüllerini ürpererek kaynaştığını görecektir.

Türkçe Kur'anı, haval ötesi bir zenginliğe yükselten kâğıdı, tezhibi, dizeli, baskısı ve cildiştir.

Kâğıdı, zorlukların asılmaz dağları olarak İsveç'ten getirildi: Es-

mer karışık bir saman sarısı... Harfler, eski «nesih» i andıran in-ce, aydınlık harfler... Çerçeveler, sahifeleri boğmadan sarmış... Eski Türk işçiliğinin eşsiz motifleri, okuyanlara yer yer işaretler veriyor...

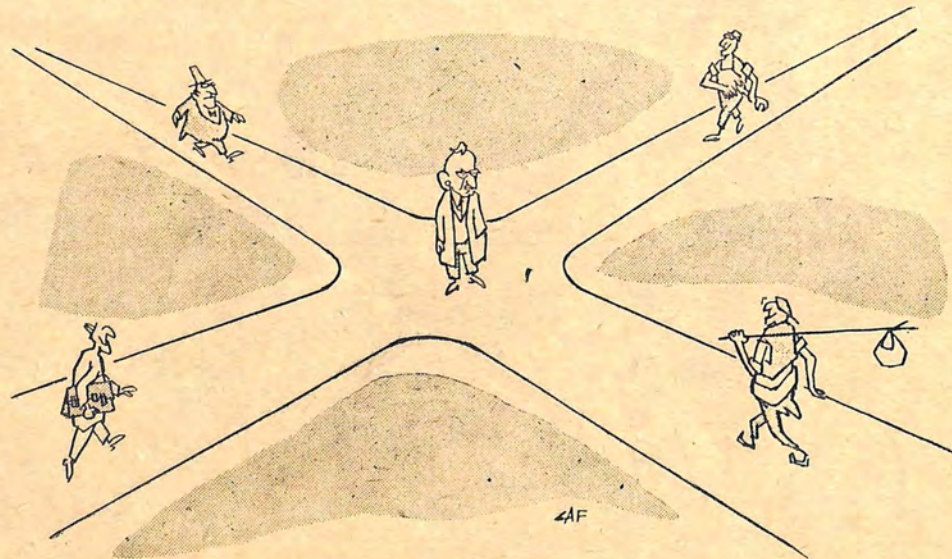
Dilimize onbeş yılda çevrilen Kur'anın dizgisi, baskısı bir buçuk senede tamamlanmıştır... Elimizde, cedlerin ruhunu bahtiyar edecek güzellikte tuttuğumuz koyu nefli cilt, Emin Baran'ın ellerinden feyz almış... Bunun, deri değil, plâstik kâğıt olduğunu, kırk yıllık tecrübemden utanarak öğrendim!

Yazımın başlığı «Bir Anıt» tır. Bu anıt, hem müslüman Türklüğün anıtı, hem matbaacılığımızın!

Besim Atalay dostumun büyük başarısına bu anıt güzelliğini veren kimdir biliyor musunuz?.. Doğan Kardeş ve Tifturuk matbaalarını kur'an gösterişsiz adam... Hayat dergisiyle yarım milyon mecmua okuyucusu hazırlayan bu adamdır. Köy kahvelerine Van Gogh'un, asıllarındaki güzellikle, tablolarını astıran bu adamdır... O esmer sarısı kâğıdı bulan, o ecdat yadigarı el yazması Kur'anlardan Türk motiflerini seçen bu adamdır.. Bu adam, Kâzım Faşkent'tir.

Atatürk'ün sağlığında göremediği bir mutluluktur bu... Yarının, milli şuuru uyanmış müslüman Türkleri, onu elbet layık olduğu duygularla anacaktır.

Yusuf Ziya ORTAC

Bütün yollar...

Haklısın Bey!..

«Ah, bu bizim zavallı köylümüz!..» diye yumruğumu göğsüme vurdukça ağzımdan akkor püskürüyordu. Gönüllü olarak öğretmen gittiğim köye iki bavul dolusu kitap ile, bütün dünyaya yetecek kadar da iyi niyet götürmüştüm.

Köylüler kız çocuklarını okula göndermiyorlardı.

Muhtar, köy imamını, bir-iki yaşlı ile köyün ileri gelenlerinden bir kaçını okula çağırttım.

— Hemşehriler, dedim, bir memleketin kalkınması, kadınlarının yüklenmesine bağlıdır. Kadınların uyanması için, kız çocuklarını okutmakla gereklidir. Ne dersiniz hemşehriler?

— Haklısın bey...

— Kızlar okumazsa, aile eksik kalır; çünkü kadın erkeği tamamlar, ikisi bir bütündür. Doğru mu muhtar?

— Haklısın bey...

— Kız çocuklarınızı da göndermelisiniz okula... Öyle değil mi Hoca amca?..

— Haklısın bey...

Birer bardak da çay ikram ettim onlara, sonra gittiler. Hayatımın en mutlu günü idi, o gün. Her sözüme «Haklısın bey, haklısın bey!» dedikçe onlar, göğsüm kabarıyordu. Güzel güzel anlatınca nasıl da anlıyorlar; ama şimdiye kadar bir anlatan, doğru yolu gösteren olmamış ki...

Dört gün bekledim, yine okula kız öğrenci gelmeyince, muhtara,

imama ve öbürlerine korucu ile haber gönderip okula çağırttım, ama hiç biri gelmedi. Çok canım sıkıldı. Doğru muhtarın evine gittim. Kızmamıştım. Niçin kızayım, toplam konuşmanın, topluca karar almanın yararlarını onlara bir anlatan olmamıştı ki...

— Muhtar ağa, dedim, sizi okula çağırttım, gelmediniz. Oysa ben sizin için görüşecektim, kendim için değil ki...

— Haklısın bey...

— Her topluluk, kendi işleri için birleşip karar alırsa iyi olur.

— Haklısın bey...

— Ben sizinle konuşup danışmadan tek başıma hiç bir iş yapamam ki...

— Haklısın bey...

— Bak muhtar, geçen gün toplanıp konuştuk, hep birlik karar aldık, ama siz kararı uygulamadınız. Böyle olmaz ki...

— Haklısın bey...

Muhtar deyince, yaşlı biri sanmayın, otuzunda var yok, iri-yarı bir adam. Yeni baştan ona kız çocuklarını okula göndermenin yararlarını uzun uzun anlattım. Her sözüme «Haklısın bey» diye onaylıyordu.

Bu bizim köylümüz gibi uysal, söz dinler insan yoktur yeryüzünde... Yeter ki sen ona anlayacağı dille kendi çıkarını göster, anlat...

Bu öğütlerimden sonra, kız çocuklarının gelmesi şöyle dursun, okula gelen oğlanların da sayısı azalmaya başladı günden güne... Korucu ile muhtarı çağırttım, gelmedi. Bir daha çağırttım, yine gelmedi. Ben onun evine gittim, beni iyi karşıladı, ağırladı.

— Muhtar, dedim, haftada bir gün İhtiyar Heyeti, ileri gelenler, imam cfendi okulda toplanıp da aramızda köy işlerini görüşsek iyi olur. Atalarımız, bir elin sesi çıkmaz, demişler.

— Haklısın bey...

— Şimdi de erkek öğrenciler okula gelmez oldu. Hükümet bana, çocuklarınızı okutayım diye maaş veriyor. O maaş da sizin ödediğiniz vergilerden alınıyor. Siz çocuklarınızı okula göndermezseniz, ben boşuna para almış olurum.

— Haklısın bey...

— Siz de vergilerinizi sokağa atmış olursunuz.

— Haklısın bey...

— Anlaştık değil mi muhtar?..

— Anlaşmıyacak ne var ki... dedikleri hep haklı...

Gönül rahatlığı ile okula geldim. Ama köylüler çocuklarına yine okula göndermiyorlardı. Bu sefer ev ev dolaşıp anlattım. Hepsi de anlayışlı ve uysaldı, yumuşak başlı idi. «Haklısın bey» diyorlardı.

Öğrencilerimden biri, bir sabah okula başı çaputlarla bağlı geldi.

— Ne oldu başına yavrum? dedim.

— Kel başladı da öğretmenim, beyabam gübür çalıp bağladı... dedi.

Ne?.. Deli olacaktım. Oğlanın başından çaputları sökünce, gerçekten de başına yaş fışkı buladıklarını gördüm. Çocuğu kolundan tutup babasına götürdüm, babasını da yanına alıp birlikte muhtara gittik.

— Muhtar!

— Buyur bey!

— Bu köyün başı sensin, öyle mi?

— Yahu, insan başına sığır mayısı sürülür mü? Bu ne gerilik?.. Biz hangi zamanda, kaçınıcı yüzyılda yaşıyoruz?.. Bir daha köyle böyle bir şey görmüyeceğim.

Uzun uzun, ama onların anlayacağı dille sağlık kurallarını anlattım. Muhtar da çocuğun babası da:

— Haklısın bey! dediler.

Ben o köyde çok çalıştım. Hayvanlar da, insanlar da köy içinden geçen akar sudan içiyorlardı. Köy kadınlarının bu suda çamaşır yuğdukları yetmezmiş gibi, köyün bütün pisliği de bu suya dökülüyordu. Başta muhtar olmak üzere, önüme gelen kölüye, «akar su pis tutmaz» sözünün bence yanlış olduğunu açıkladım.

— Haklısın bey! dediler.

Sonra keçilerle savaşa giriştim. — Hemşehriler, keçiler ormanın baş düşmanıdır.

— Öyledir bey...

— Orman toprağı besler...

— Besler bey...

— Toprak akamaz ağaç olunca... Kışlık odunuz çıkar ormandan, öteberi aygıtlarınızı yaparsınız ayaçtan...

— Haklısın bey...

— Keçileri satın, parasıyle koyun alın. Koyun daha verimlidir. Söyleyin, haklı mıyım, değil miyim?..

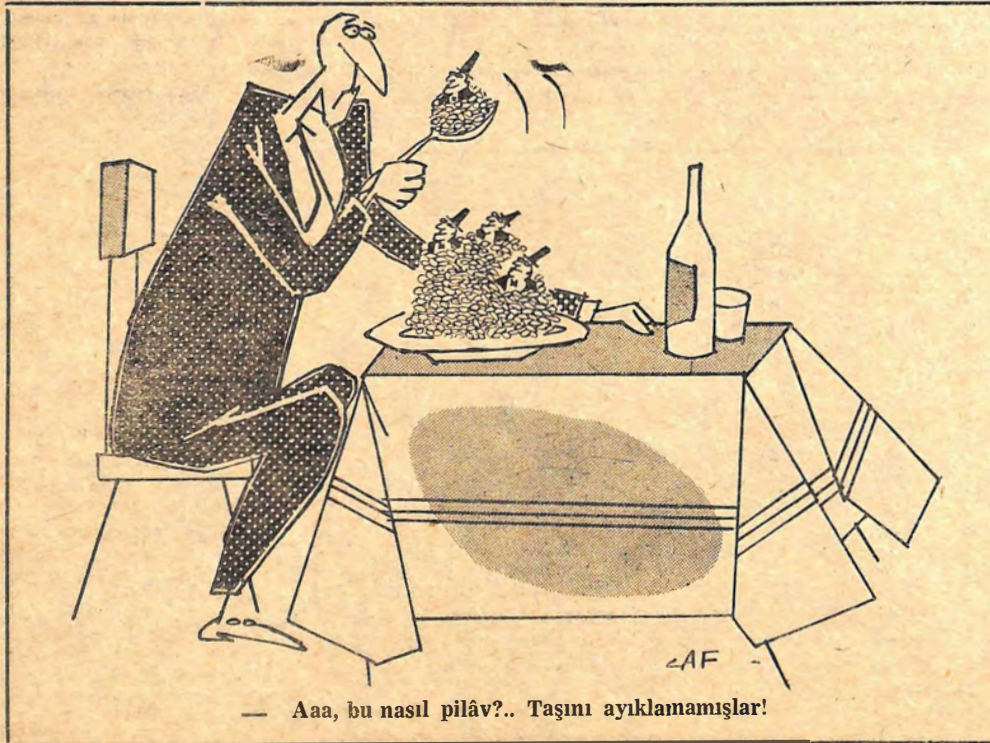
— Yerden göğe haklısın bey...

Köylüleri topluca bir arada bulabilmek için bir gün de Cuma namazına camiye gittim. Namazdan sonra cami kapısında durup yollarını kestim. Köy mezarlığındaki yatır denilen şeyin saçma olduğunu onlara en güzel biçimde anlattıktan sonra:

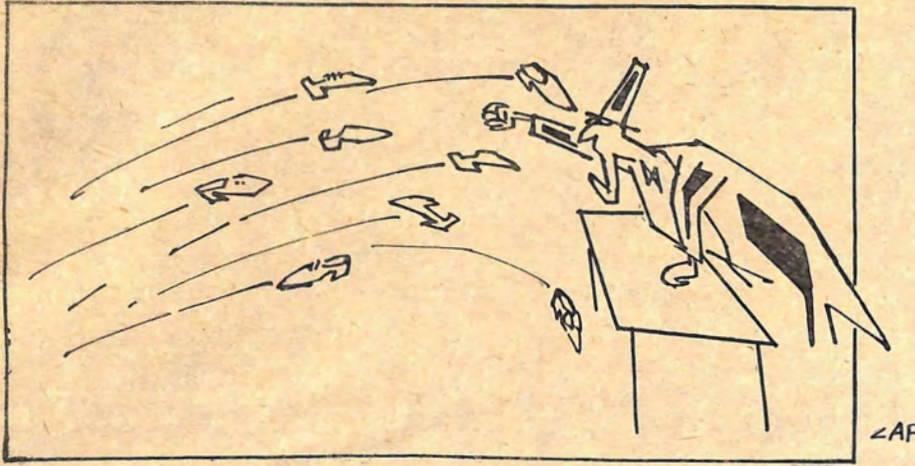
— Dinimizde ölüler kutsanmaz, ölülerden yardım umulmaz... dedim.

— Haklısın bey dediler.

— Kur'anda böyle şey yok... Yatır kabrinin parmaklığına bez, çaput bağlamak, gericiliktir. Yatıra

— Aaa, bu nasıl pilav?.. Taşını ayıklayamışlar!

YAZISIZ

adakla, hastalık iyi olmaz, kısır kadın doğurmaz.

— Çok doğru... haklısın bey...

Başka bir gün de onlara vergiciye rüşvet vermelerinin doğru olmadığını anlattım. Yine her zamanki gibi «Haklısın bey!» dediler.

Bu dediklerimin hiç biri olmadı. Ulan muhtar, dur sen!.. Kafama koydum, ne olursa olsun şu muhtara demedik söz bırakıyıcaktım. Gün kavuşurken koca pelitin altında bekleyip muhtarın yolunu kestim.

— Muhtar, gel buraya!..

Süklüm püklüm geldi. Niyetim, onu dere boyuna indirmek ki, köyden sesimizi duymasınlar.

— Merhaba muhtar...

— Merhaba...

Ama yanıma da sokulmuyor, uzak uzak duruyor.

— Gel hele muhtar, dere boyunca biraz gezelim...

Herif gelmez...

— Gel muhtar...

Bir türlü gelmiyor. Bir atılıp yanına vardım:

— Neye gelmiyorsun? diye bağırdım. O koskoca pehlivan kalıplı adam:

— Beni düveceğn bey, suratından belli... demesin mi?

Oysa beni parmaklarının arasında ezebilir. Kolundan tutup:

— Yürü!.. dedim, sürükledim.

Dere boyundaki söğütluğ'e gelince, bu sefer de korkmağa başladım.

— Muhtar efendi, ben sana ne diyeyim?

— Ne desen haklısın bey...

— Haksızsın desene yahu... Beni patlatacaksın...

— Haklısın bey...

— Hay Allah... Haksızsın de de rahathıyayım muhtar...

— Haklıya haksız denir mi bey, haklısın...

Hani gazeteler canilerin ağzından «ondan sonrasını hatırlıyamıyorum» diye yazarlar ya ben de öyle oldum, kendimi kaybedip muhtarın üstüne atıldım.

— Vurma bey, Vallaha haklısın bey!..

Vurduğum da yok, ama nasıl etmişsem hırsımdan muhtarın bir yerini ısırmışım.

— Bey ısıрма!.. Isırma!.. Tövbe haklısın bey...

Sar'a nöbetine tutulmuş gibi, yere yuvarlanıp titremeğe başladım.

Muhtar yanıma diz göktü, ağlamaklı sesle:

— Kızma bey, kızma kurban olayım... dedi, kızma, sen haklısın... Şart olsun haklısın...

Bu sefer ben yalvarmağa başladım.

— Allah aşkına söyle muhtar, madem haklıyım, neye kızları okula göndermediniz?

— Nasıl göndereceğn bey, kızları okula gönderdik miydi, gayri eve-remeyiz, hiç kimse almaz, kızın adı çıkar. Kızı everemedik mi, başlık alamayız, kız kocar da evde kalır.

Ama sen gene de haklısın...

— Ya ben size yaralara gübre sürmeyin, zararlıdır demedim mi?

— Zararlıdır, biz de biliriz bey... Ama ne edek? Yaraya bir ilaç çal-

mak gerek... İlaç desen para ile... yaraya bir şey sürmemiş de olmaz, ondan gübür çalarız.

— Peki, neden kuyu yapmadınız da piş akar suyu içiyorsunuz?

— Bey, kuyu yapsak içine çocuk, mal, davar düşer.

— Kapak yaparsınız üstüne...

— Oğul, uşak koymaz kapağı, kırar... Bura köylük yer, çocuklar zaptolmaz.

— Bre muhtar, ben size kadınlar suyun alt başında çamaşır yıkasınlar da suyu kirlatesinler, demedim mi?..

— Haklısın bey... Gelgelelim, suyun alt başı köye uzak düşer. Karı milleti alıştığı yerde iş görür. Yasa-ğın itsek, Muhtar kurulu düzeni bozuyor diye karı milleti lâf eder, bir daha muhtar seçilemem.

— Keçileri satıp yerine koyun alacaktınız hani?..

— Haklısın bey... Köyde iki bin baş keçi var. Satılığa çıkarsak keçi fiyatı düşer. Satsak da koyun almağa kalksak, koyun fiyatı yükselir. Hep birden satmağak da teker teker satsak keçileri, biz onları sa-

tasıya, onlar bir yandan ürer.

— Peki, o koca tarlaları neye bomboş bıraktınız da ekmediniz? Ben size çalışın demedim mi?..

— Dedin ve de haklısın... Lâkin köylük yerde yeterince malın, paralanacak. Fazlası oldu mu, konu komşunun gözü kalır. Ben bir yıl tarlaları hep ektim de bereketli mahsul kaldırdım diye, köylüm düşman kesildi, harmanımı yaktılar, ahırını, ağılı ateşe verdiler!

— Hepsi iyi... Vergiciye neden rüşvet verirsiniz?

— Vermemiş olmaz. Üstü kiremitli evlere on lira hane vergisi, hartamalı evlere iki buçuk lira hane vergisi... Vergiciye hane başına birer lira verdik mi, bizim kiremitli damları, hartamalı gösterir; on lira yerine iki buçuk vergi, bir de rüşvet, üç buçuk lira öderiz. Evet kötü iş, sen haklısın... ama ne idek?..

— Bre muhtar Madem bunlar böyledir de ne diye bana «Haklısın bey» diyorsunuz?

— Haklısın da ondan bey... Senin dediklerin hep aklı yakın. Biz senin dediklerini hep anladığımızdan sana «Haklısın bey» diyoruz. Velâkin sen bizim dediklerimizi ağnamazsın ki, ondan ses etmiyoruz.

— Muhtar, bir sorum daha var.

— Buyur bey...

— Sen beni ezersin...

— Haklısın, ezerim bey...

— Sen beni bir tokatta yere çalarsın...

— Çalarım evvel Allah... Haklısın bey...

— Peki, sana o kadar vurdum da neden elini bile kaldırmadın, hep kaçtın?..

— Bey, ben seni döversen, şikâyet edersen beni, sen haklı çıkarsın. Sen beni döversen, ben seni şikâyet edersem, yine sen haklı çıkarsın...

— Neden?

— Sen memursun bey... Sen hükümet adamısın bey... Sen haklı çıkarsın bey... Haklısın bey!..

Aziz NESİN

Osma:
Kiminin tasması var,
Kiminin yosması var.
Gümüşpala'mızın da
Şınası Osma'sı var!
Neden?
Millete baş içeyim
Doğrusunu diyeyim,
Kavgaların nedeni:
Sen yeme, ben yiyeyim!

Gökhan:
Bir boksörmüş sağlı, sollu,
Şu Gökhan Evlyaoğlu!
Her gece tatlı rüyada
Vezir oluyor üç tuğlu!

Tartışma:
Kiminde ense kat kat,
Kiminde kafa sakat!
Fikir tartışmaları
Üç tekme, iki tokat!

Akbaba

Gümüşpala:
Ahgırlarla halayıklar,
Mutbaktaki pırnç ayıklar!
Gümüşpala rüyasında
Her gece plâv sayıklar!

Dalkavuk!

Zata mahsustur

Çok sayın Gümüşbaba!

Evvêlâ mahsus selâm edip iki ellerinizden cesaretle öperim. Bizim taraflar: sorup sual edecek olursanız, hamdolsun hepimiz sıhhatte daim olup son derece müteessir ve intizar içinde bekliyerek olayların gelişmesini ve partimizin parlak âtisi hakkında en küçük bir ümidi bile kaybetmeden dımdık ayakta bulunuyoruz. Yüksek zâtâlinizin Ege gezisi sırasında, bize düşük diyenlerin çanlarına ot tıkiyacığınızı müddeliyerek sevindirdikten sonra, ruhumuzun genişleyip şişerek rahata kavuşmamız çok uzun sürmemiş ve bîlâkis sevincimiz yarıyolda inkıta yaparak Ankara'daki Genel Merkezimizin kâğıt ve evraklarının yakılması üzerine diğer partili büyüklerimiz gibi zâtâliniz de olaganüstü sınırlenerek vicdanen protestoda bulunmanız üzerine, işlerimiz vehamet kesbedince sizin İsmet Paşaya giderek rica ve merhamet isteyip partiyi dımdık ayakta tutmak için müracaat ettiğimizi, geçende Ankara'dan buraya gelen Nalbant Şaban adındaki arkadaşımızı bütün tafsilâtiyle her tarafta anlatılmaktadır.

Bu partili arkadaşımızın ifade ve beyanlarına göre, zâtâliniz o akşam 38 derecelik bir tansiyonla ve öfkeden başka hiç bir sebeple olmayacağı muhakkak bulunan bir titreme ile koşarak İsmet Paşanın karşısına gelince, Şabanın anlatmasına göre, ellerinizi, cenaze namazına durur gibi göbek üstünde kavuşturarak divan durmanız ve İsmet Paşa elini uzatınca, bu eli öpüp basınıza koymanız tevâtür olunmakta olup bu hal ise bizdenizi son derece müteessir etmiş bulunmaktadır. Bizdeniz bu kadar uğraşarak İsmet Paşayı çürütmek için her türlü iftira ve rezilliği bile göze alarak ve durmadan yalan söyliyerek ve her önümüze gelene çamur atıp siyasî faaliyette bulunarak ve yurdumuza hizmet ederek bunca fedakârlık yaparken, sizin el öpmeniz ruhumuzun derinliklerinde, Belediyenin bile kapatamıyacağı derin bir yara açmış bulunduğunu saygı ile arzederiz. İsmet Paşa size «Niçin bana geliyorsunuz, bu sizin partinizin kendi meselesi olup benden ne istiyorsunuz?» diye sual sorduğu vakit, zatınız da, gözyaşlarınızı zaptedemiyerek Paşaya «Biz bir cahillik yaptık. Sen büyüksün, bizim kusu-

Gümüşbaba'ya Rapor

rumuza bakma... Biz bu işlerde acemiyiz. Bize akıl öğret, yol göster» diyerek ve Paşanın merhametine sığınarak hemen ayaklarına kapanmanız, bütün partililer bir ağızdan ıstâğfurullah diye bağırsınız.

Bunun üzerine İsmet Paşa da size dönerek «Sana kaç sefer akıl öğrettim Ragıp» diye sizi payladığını da Şaban anlatmış ise de biz bu hususa asla inanmamaktayız.

Son olaylardan sonra, partimizi ayakta tutmak meselesi görüşülürken, partimizin sallantı geçiriyor denmiş olmasını şiddetle protesto ederiz. Bizim gibi direkler bu partinin en kuvvetli direkleri olmakla bunları kimse yıkamaz. Eğer ki, Antidemokratik ve antikanunî kararlarla bizim partimizi kapatmaya kalkacak olurlarsa, hiç meraklanmıyarak bu partiyi kapatıp vîlayete 16 kuruşluk yeni bir dilekçe vererek yeni bir parti kurmakta hiç bir zorluk olamayacağı aşîkârdır. Bu hususta size yüzde yüz garanti verebiliriz. O zaman Adalet Partisi, Hürriyet Partisi olarak, Hürriyet gazetesinin şöhretinden de faydalanarak yeniden Demokrasi hayatımıza ışık tutacaktır. Onu da kapatırlarsa Letafet partisi, o da kapanırsa Keramet partisi açılır. Demokrasiye susamış insanlar olarak biz

Adnan Veli

partisiz yaşayamayız. Keramet partisinin sonra, Nezâfet pudrası, onu da kapanırsa Celâdet partisi, Celâdet kapanırsa Nezâket partisi, o da kapanırsa Terâvet partisi, Terâveti kapatırlarsa Tahâret partisi, o da kapanırsa Cenâbet partisini kurarız. Onu da kapatacak olurlarsa Rezalet partisini kurarız. Eğer o da yürümese son olarak Nedâmet partisini kurarız. Daha sonra da Sineî mîllete döneriz. Yani şunu arz etmek isterim ki, bazı arkadaşlar hemen sineî mîllete dönelim diyorlar ki, bendenize göre henüz vakit erkendir.

Görüyorsunuz ki, bizim kuracağımız partilerin hepsinin sonunda «et» vardır. Halbuki eski partimiz Demokrat'ın sonu da «at» vardı. «at» lı partiden «et» lı partiye geçmeniz, demokrasimizin en önemli gelişmesini teşkil ederek bundan sonra da aynı hızla ilerleyeceğimizi-

YAZISIZ

zin en büyük delilini teşkil ettiğine şüphe edilemez.

27 Mayısın matem günü ilân edileceğine dair olan tebliğimizi sevinçle aldık. Tebliğ bildirisini bütün arkadaşlara okuduğum zaman ne kadar sevindiklerini anlatamam. O gün hepimiz evlerimize kapanarak ve Hasan Hüseyin efendimizin matemini tutarak gizli gizli ağlayıp dua edeceğimizi kararlaştırdık. Ayrıca Grev ve Nakavut kanununu da kabul etmiyerek veto demek üzere aramızda anlaşmış bir durumdayız.

Sayın büyüğümüz Gümüşbaba!..

Acele olarak bizden istenilmiş olan 600 adet ucu çivili gopa için İlçe İdare kuruluğundan Tüylü Kâzım'ı Orman kesim müdürüne yollamış olup Kesim müdürü zorluk çıkartarak memleket hizmetlerini baltalamak suçundan haysiyet divanına vermiş bulunuyoruz. Sopaları marangoz Niyazi'ye ısmarladık. Bir haftaya kadar teslim edecektir. Ancak haddim olmadan siz büyüğüme bir şey hatırlatmak da isterim ki, bizim yolladığımız odunları Genel Merkez İyice sakıyamayıp kullanmadan ele geçtiklerini gazeteler yazdı. Bunları daha emin bir yere koyarsanız, partimizin âmece vicdanındaki yeri daha sağlamış olur. Bundan sonra da Genel Merkezin daha ne kadar oduna ihtiyacı bulunduğunu telle bildiriniz. Elden gelen her fedakârlık cibette yapılabilmektedir.

Bize düşük diyenlerin çanlarına ot tıkiyacığınızı gazetelerde okuduğumuzdan, cuma sabahı üç kamyon dolusu ot, zâtâlinizin adresine gönderilecektir.

Ayrıca sayın büyüğümüz Bayarın öptüğü Kayseri'deki Şih efendinin sakalından bir demet keserek bizim taraftaki kasaba ve köylere takşim edilmek üzere hazırlanan Sakal heylî pazartesi günü Kayseriye mütevecchiyan buradan hareket edecektir.

Baki raporemuza son verirken, yeni emirlerinizi bekleyen bütün partili arkadaşlarımız ellerinizden saygı ile öperler çok kıymetli Gümüşbaba'mız.

İlçe İdare kurulu Başkanı
Remzi Yezitoğlu

Adnan VELİ

YAZISIZ

Papatya falını sever misiniz siz? Bilmem ki şu anda neredesiniz Akbaba okuyucusu? Nisan ayını ya takvimlerde görüyor-sunuz.. ya tabiatta; yani güneş-te, çiçekte, ağaçta, çimende.

Ancak, öyle güzellikler için-deyseniz papatya falına bakabil-rirsiniz. Ama baharı takvimi vap-raklarını kopara kopara bir Sonbahar hüznünde izliyebili-yorsanız, size bakla falını tav-siye etmekten başka çare yok. Kapah odaların loşluğunda cadı-suratlı falcıların yüzünüze a-tar gibi saçıklarını bir avuç ku-ru baklada arayın alın yazınızı.

Biz papatya falından söz aç-a-cağız bu yazımızda... Herkesin harcı değil papatya falına bak-mak. Bir kere baharla burun-buruna gelmeniz lâzım. Baharla ve güneşle.. Aylardan Nisan o-lacak.. Günlere istediğiniz bir gün.. Ve siz kırlarda ola-caksınız.

Şimdi içinizden bazı kişiler diyebilirler ki:

— Haydi canım sen de.. Saç-malama. Sokaktan geçen çinge-neden bir kucak dolusu papatya alır, keyfim istedikçe beyaz yap-raklarını bir bir yolarım.

Hayır sevgili okurlar, hayır... O dediğiniz papatya falı olmaz. Papatyalar, kapalı odalarda, kendilerini parayla satın almış insanlara hiç bir şey söylemez-ler. Papatyalar ancak kendi ül-kelerinde ve kendi ülkelerinin diliyle konuşurlar çünkü.. On-ların ülkeleri, biliyorsunuz yem-yesil çimenlerdir. Siz onların ayaklarına gitmek zorundasınız.

PAPATYA FALI

Tıpkı dünyanın en ünlü bir fal-cısına gider gibi... Randevu ala-caksınız. Ve tam zamanında gideceksiniz. Saatinde, dakika-sında ve saniyesinde... Aylar-dan Nisan, günlerden istediğiniz bir gün.. Güneş başınızın üstün-de parladığı zaman, rüzgâr tat-lı tatlı estiği zaman, gök mavi mavi olduğu zaman papatya sı-zı bekliyor demektir. İşte ran-devu saati. Dünyanın en büyük falcısının önünde eğiliniz.. Eği-liniz ve papatya dile gelecektir: — Seviyor... sevmiyor... sevi-yor... sevmiyor... seviyor... sevmiyor...

Bu, iki kelimelik bir faldır. O beyaz yaprakların zengin dili, iki kelime söyler size... Koca koca sözükler dolusu iki keli-me... Koca koca kitaplar dolusu iki kelime... Bal rengi göz-lerinde papatyanın bir umut.. Ve beyaz çehresinde esinti gibi iki kelime:

— Seviyor... sevmiyor... sevi-yor... sevmiyor...

Papatya hiç yalan söylemez sevgili okuyucular, hiç yalan söylemez. Yeryüzünün en büyük falcıları yalan söylerler, ama papatya doğruyu söyler. Paris sos-yetesini peşinden koşturan Tl-betli falcının dediği çıkmaz, pa-patyanın dediği çıkar. New -York'un milyarderlerini dize ge-tiren Hintlinin dediği çıkmaz, papatyanın dediği çıkar. Lond-ranın kenar mahallelerinde lord-ları büyüleyen zencinin dediği çıkmaz, papatyanın dediği çıkar.

Peki, ne der papatya sevgili okuyucular?

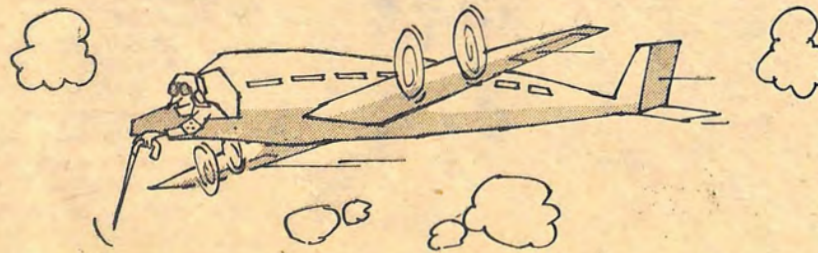
Ben size söylüyeyim. Der ki, kendisine başvuran insana:

— Gençsin, der... Gözlerin ıslıl ıslıl, der... Kalbin dolu dolu, der... Güneş ne güzel, der... Su çimenlere uzansana, der... Sev-mek ne güzel şey, der... Gökler masnavî, der... Göğsün umut dolu, der... Ne kadar saf-sın, der... Ben papatyayım, ama sen hercaisin, der... O seni sevecek, der... Sevmese ne olur, der... Bak bir derin nefes al, der... İş-te saadet, der... Ütünde bütün bir hayat, der...

Papatya hiç yalan söylemez insana... Yer yüzünün en güzel, en zarif, en gerçekçi falcısıdır o...

İtem nasıl yalan söylesin sevgili okurlar? Eğer baharsa, e-ğer siz kırlara çıkmışsanız, e-ğer papatya falına başvuracak kadar gençseniz, eğer kalbiniz ve gönlünüz o kadar doluysa, nasıl yalan söylesin?

İlhan SELÇUK

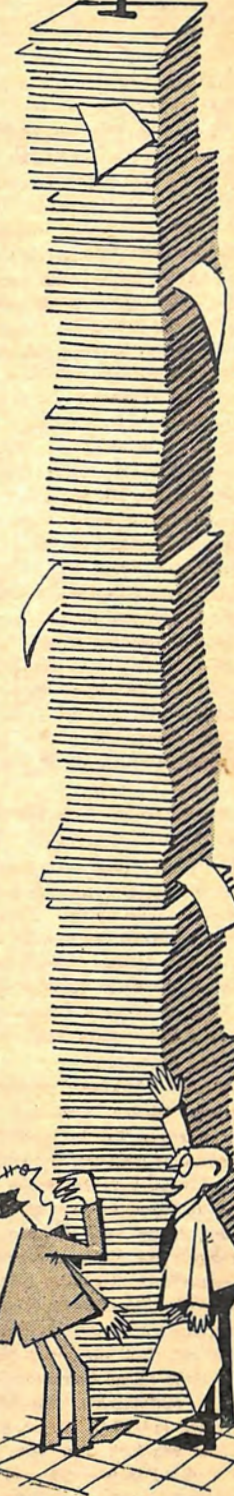

Kör uçuş!

A.P. nın suçları açıklandı.

İlhan

A.P. NİN
İŞLEDİĞİ
SUÇLAR

— Haaa, neye her gün af iste-dikleri şimdi anlaşıldı!..

Değer hükmü:

Hası büyük kapı var ya... Meclisin büyük kapısı... Erlerin, milletin vekillerine rakadak-selâm verdikleri kapı. Umumi efkârın parlamento hakkında verdiği hükmü anlamak için, milletvekillerinin o kapıdan girişlerini seyretmeli. İçerde bir yığın hademe var, bir yığın polis var, umur görmüş hademe ve polisler. Nice Meclisleri «atlatmışlar», daha nice meclisleri «atlatacaklar» onlar kazasız belâsız!.. Dikkat ediyorum, milletvekillerinin ancak yüzde onuna itibar ediyorlar. Selâmları bile değışik. «Zordan» selâmları var, «gönülden» selâmları var. Dediğim gibi bu «gönülden» selâmı parlamento üyelerinin ancak yüzde onuna dağıtıyorlar. Diğerlerine aldırış ettikleri yok!.. Bu bir değer hükmüdür, anlamasını bilen için!..

Gelecek Meclisi inşallah bu yüzde onlardan kurarsız!..

Yoğurt hangi cinstense!..

Parlamentodan şikâyet ediliyordu. Memlekette «yürümiyen» ne varsa (yürüyen var mı?) yalnız ve yalnız parlamento'ya yükleniyordu küfe küfe. «Yaşamış» hatlı bir zat, aldı sözlü:

— «1324 te (bizim tarihle kaçınıcı sene eder ki?) ... 1324 te bir Tâha Efendi vardı. İlk Meb'usan Meclisine müstakil olarak geliyordu Vandan... Seçmenleri bu Tâha Efendiyi uğurlarken siyasi bir konuşma istiyorlar kendisinden... «Benim söyleyeceğimin basit» diyor Tâha Efendi. «Siz bizi intihap ettiniz. Siz mün-tahipsiniz (seçmen), biz mün-tahap (seçilen)... İntihap kelimesinin aslı «nuhbe» dir. Nuhbe, kaymak demektir. Onun için, yoğurt hangi çeşittense, kaymak da o çeşitten olur!...»

Nur içinde yat Tâha Efendi... Bütün yoğurtlardan ve bütün kaymaklarından irak!..

Kafatasçılık!

Bu günlerde Ankara, işi hikâyeye döktü. Hikâye anlatan anlatana, geçmişte geleceğe düğümliyerek...

Bilmem Süreyya Tahsin Aygün'ün adım işittiniz mi?.. Veteriner, Ordinaryüs Profesör...

Mecliste, hükümet sıralarına dalmıştım. Birden Ordinaryüs Profesör Süreyya Tahsin Aygün'ü hatırlayıverdim nedense. Bir gün:

— «İnsan kafataslarında» demişti, «şer merkezleri» öne düşüyor, şeytanet, tertip v.s... Hayır merkezleri arkaya... Bu bir ilmi gerçek!.. Bir insanın kafa taşı şöyle kesikse, onda şefkat, merhamet, yumuşaklık, tolerans, rikkat arama. Bu müşahadem için tipik bir misal buldum...»

O tipik misali bulma ona pek pahalıya malolacaktı. Bu buluş, en duymaz kulaklara ulaşacak, ve bin dokuz yüz kırk dört senesinde Ordinaryüs Profesör Süreyya Tahsin Aygün, ırkçı diye kodesi boyliyacaktı...

«Bir insanın kafa taşı şööyle

kesikse, onda şefkat, merhamet, yumuşaklık, tolerans arama (zaten aramıyorum)... Ve bana da pahalıya mololmasın diye, gözümü gönülmü arkası kesik kafalardan sakınmak için, tavanda herşeye rağmen sönmiyen ümitler gibi parıldayan avizelere dalıyorum Meclis salonunda!..

«Şefkat, merhamet, yumuşaklık, tolerans arama!..»

Sinek, rüzgâr

ve

Süleyman Peygamber!

Meclisin toplantı salonunun yanın-da mermer koridorlar vardır. Bu koridorlarda rahat koltuklar ve koltuklara uymayan seramik döşeli masalar vardır. Masaların çoğu kırkıktır. Milletvekilleri masaların üstüne oturmuşlardır da...

CHP milletvekillerinin toplandığı «mermerliğin» en önemli şahsı, kalıveci Haşim'dir... A.P.'ninkini bilmi-

yorum. Bizi sokmuyorlar... «Burası yalnız Meclis üyelerine aittir» diye bir levhaya çarpılıp duruyoruz!..

— Haşim, bir ayran!.. Bu «kırallı» bir edâ ile söylenir. Haşim koşar, ekşimsi ayran taşır düdüğü düdüğü bardaklarda.

— «Haşim bir kahve!..» Haşim acele acele katran gibi bir bulamaç getirir holka gibi fincanlarda.

— «Haşim bir çay!..» Haşimin eli kırınımsız, kokusuz bir kaynar su sunar...

Milletvekilleri şikâyet etmezler bu «içki» lerin niteliğinden. Nitelik aramamağa hepimiz alışmışız zaten. Alışmamış mıyız?.. Kırallı edâ ile emir vermek onlar için kâfidir.

Hükümetin, A.P. aleyhine «dökümanları» Bekata'nın ağzıyla, taktiğiyle, geçmişe ait kişiliğiyle sayıp döktüğü gün, hava almak için ben de «mermerliğe» saptım... Toplantı salonlarında canları sıkılan milletvekilleri (çok çabuk canları sıkılıyor toplantı salonunda) gruplaşmışlardı burada. Gene Haşimi, acele et-

YAZISIZ

sin diye iteleyip uğultuyorlardı aralarında... Bir grubun uğultusuna kulak verdim:

— «Atlar tepişir, eşekler ezişir: Ne çıkmıyan canı varmış eşeklerin!.. (Keşke sayın milletvekili bir şiir kitabı yazsa da bu sözlerle başlasa diye düşündüm...)»

Başka bir grubun uğultusundan eleğimin üstünde şu hikâyecik kaldı:

— «Siz ordu ordu diyorsunuz amma, onlara ne yapabiliriz birader. Kendilerinden dâvacı olsak ta ne yapabiliriz?.. İş, sinekle Süleyman peygamber'in hikâyesine biniyor... Sinek bir gün Süleyman peygambere demiş ki; «Nedir benim bu rüzgârdan çektiğim? Peki dâva edelim rüzgârı demiş Süleyman Peygamber. Mahkeme günü gelmiş çatmış, amma dâva edilen gelince, ortada sinek kalmamış...» Ve grup, hikâyeye isteksiz isteksiz gülerken, o gruptan uzaklaşıp kulağımı başka bir gruba verdim. Maalesef ben yaklaşınca gazeteci diye «kışıyorlar» tam susmasalar da... Şunu kapabildim ancak:

— «Herif hariis!.. (hangi herif acebâ?) Aptal değil... Cin gibi!.. Anıma hırs, insanın gözünü bürüyünce... Çekil be adamı köşende otur!!!... Haşim, Haşim... Ulan bakmıyor bel!.. Haşim dedik sana... bir ayran... çok soğuk olmasın... Hırs... herif hariis!..»

Haris herifin kını olduğunu çıkaramadan o gruptan da sayırdım. Yanımdan bir cümle kulağımı yaladı:

— «Siyaset ne mi?.. Un çuvalını patlatmadan yerine koymak.. Herifler siyaset nedir bilmiyorlar...»

Siyasetin yeni tarifini öğrendiğime memnunuz. Demek un çuvalını yerine patlatmadan koymakmış.

Bir de «tarih» günde büyüklüklerimiz ne konuşacaklar diye Meclisin önünde saatterce ezişen halk aklıma geldi. Ah, onu asıl düşüneceklerin serbestçe koyuverildiği bu mermerliğe salsak diye düşündüm. Salsak ve «vekillerinin» konuşmalarını dinleseler... Eminim ki, bina-ya girebilmek için bu kadar ezişmezler bir daha!

Nimet ARZIK

#

Mart yavrusu

Arkadaşımız Sadı Dincığ'ın 20 martta bir kızı dünyaya gelmiş. Güle güle büyötsün ama, biz ona çocuk değil, karikatür yapıyoruz.

Çok şükür mart ayı geçtiğine göre, umarız ki, sevgili Dincığ'ımız da artık aklını başına ve fırçayı eline almayı düşünür!

Küçük Zeynep'in pek çabuk büyümesini dileriz. Akbaba şimdiden düğündünde:

Zeynepi bu hafta ettiler gelin!

Türküştünü söylemeğe hazırlanıyor.

Tiyatro:

Kayıp Mektup

Romen oyun yazarı Caragiale, Kayıp Mektubu 100 yılı yakın bir zaman önce yazmış. Fakat istediği konu taptaze, yepyeni. İnsan bizim siyasi hayatımızı düşününce; Caragiale'yi daha iyi anlıyor. Hele oyunun ikinci perdesi, bizim her hangi bir siyasi toplantımızdan fark-sızdı. Bu sahnenin başında, bir kısım oyuncular gelip aramıza, yanı-mıza oturdular. Şurdan burdan konu-şup hoşbeş edeceğiz sandık ön-ce. Meğer değilmiş. Rol icabı gel-mişler yanıma, biraz sonra da yine rol icabı sahnede nutuk atan hatibe küfredip yuh çekmeğe baş-ladılar. Aman ne şenlik ne şenlik. Kendimi Meclisin dinleyici balko-nunda sandım.

Evet sayın okuyucularım, bu o-yunda her şey var. Şantaj, rezalet, cehalet, ihanet, siyasi nutuk, palav-

Ergun Köknar

ra vesaire... Konuyu şöylece özetli-yebiliriz: Şehrin zampara valisi yak-kın arkadaşı olan Zaharia Trahana-ke'nin karısı Zoe ile kıştırtıyor. Saygıdeğer bir kişi olan bay Zaha-ria bütün iyi niyet sahibi kocalar gibi, işin farkında değil. Bu sıra-da bayan Zoe aşığı olan Valinin mektubunu düşürüp, kaybeder. Kızılca kıyamet de bundan sonra ko-par. Mektup önce içkiye düşkün bir vatandaşın, sonra da valinin sayasi rakiplerinin eline geçer. Bu mektubu türlü numaralarla eline geçiren gazeteci Katzevenko, yakla-şan seçimlerde milletvekili olmak için vali ve arkadaşlarına şantaj yapar. İkinci perde başlarında mu-hafazakârların adayı Farfuridi ile Katzevenko bir seçim mücadelesi-ne girişirler. Onlar nutuk ata dur-sun, sarhoş bir vatandaş boyuna; «peki ama ben oyumu kime vere-ceğim» diye sorup durmaktadır. Vatandaşın oyunu kime vereceği sonunda anlaşılır. Bu ne muhafaza-kâr Farfuridi, ne de gazeteci Katze-venko'dur. Parti merkezinin kazan-masını istediği aday Agameñnon Dandanake kazanıp bütün tahmin-

Ani Şahnazar

leri altüst eder. Tıpkı bizde olduğu gibi. Bu arada yine o sarhoş va-tandaş mektubu bulup yerine iade eder, işler de tatlıya bağlanır. İyi niyetli koca bay Zaharia da yaldız-lamağa devam eder tabii.

Gelelim oyunculara: Vali rolünde Tolga Aşkiner doğrusu iyi rol kes-ti. Biraz fazla kesip kanattı ama, bu kadar da olur. Komiser Gitza'da Çetin İpekkaya'yı yadırgadık. O ha-lim selim çocuğa komiser rolü pek gitmemiş. Komiser dediğin... E-fem?... Nasıl olur, vatandaşlar bilir elbet!..

Ergun Köknar iyi niyetli koca Zaharia Trahanake rolünü iyi kı-vırdı. İyi niyetini candan alkışla-dık. İşvebaz ve fettan Zoe'de Ani Şahnazar hayli terledi. İki kişiyi birden idare etmek kolay değil ca-nım. Milletvekili adayları Farfuridi

de Ege Ernart, Katzevenko'da da Tunca Yönder iyi birer gazete o-kuyusu olduklarını gösterdiler. Bi-zim Meclis kavgalarında neler söy-lenmişse hepsini bir güzel ezberle-miş çocuklar. Aferiin!

Gelelim sarhoş bir vatandaş! İç-kinin haylın pahalandığı bu zaman-da Genco Erkal nerden bulmuş bu kadar parayı şaştım. Çekmiş kafayı, çekmiş kafayı «oyumu» kime vere-yiin?» diye önüne gelene soruyor. Aman kardeşim, kime verirsən ver, ben söyleyemem. Gözümlün içine bak anlarsın...

Kayıp Mektubu muvafık, muhalif bütün siyasilerimize hararetle tav-siye ederken, çiçek gönderemediğim için Arena'nın genç oyuncularından özür dilerim. Çiçeklerin de yanına yaklaşılmıyor ki! Bir karanfil 3 lira!

Tolga Aşkiner

DİL KÖŞESİ

[V a r s a y ı m : Arı Türkçede «Faraziye» karşılığı. Ürettiğimiz ke-limeler:]

Y a r s a y ı m : Çapkınlık, zanpa-ralık.

K ö r s a y ı m : Hissi kablel vuku.

G ü r s a y ı m : Veludiyet.

H a f t a y ı m : Meclis ara tatili.

L a f t a y ı m : Konuşmaya ara vermek.

A f t a y ı m : Af isteğinden vaz geçme.

[S ö y l e v : Arı Türkçede «Nu-tuk karşılığı. Ürettiğimiz kelimeler:]

S o y l a v : Asalet.

H u y l a v : Karakter, mizac.

H a v l a v : Sözle sarkıntılık et-mek.

T a v l a v : İğfal etmek.

S a v l a v : Aşka mukabele etme-mek.

A y l a v : Aniden âşık olmak.

B a y l a v : Âşık.

[E ğ i l i m : Arı Türkçede «Me-yil» karşılığı. Ürettiğimiz kelimeler:]

Y a ğ ı l ı n ı : Murailik, dalka-vukluk.

D a ğ ı l ı m : Panik veya ric'at.

S a ğ ı l ı m : Enayi âşık.

B o ğ u l u m : Kazıklanmak.

S o ğ u l u m : Küsmek.

DİLSİZ

Sanat Haberleri:

Martı'dan sonra!

Geçenlerde Cehov'un Martı'sını sahneye koyan Kent Oyuncularının yakında İbsen'in Yaban Ördüğün de sahneye koyacakları haber alınmış-tır.

Bunu duyan İstanbul Avcılar ve Atıcılar Derneği, Yıldız Kenter'e mü-racaat ederek vurdukları yaban kaz-larının, kekliklerin, sülünlerin ve diğer av kuşlarının da sahneye kon-masını rica ettiler.

Öte yandan Hayvanları Koruma Derneği bir sessiz protesto yürüyü-şü yaparak Martı için tiyatro kapı-sına bir çelenk bırakmışlardır.

Bu vaziyet karşısında Yıldız Ken-ter tutumunun ne olması gerekti-ğini meşhur kektik, bildircin avcıla-rından Çetin Altan'la meşhur atıcı-larımızdan Ulunay'la müzakere et-mektedir.

Koraman'ın sergisi!

Cicican'ın filminde önemli bir rol alan tanınmış karikatürist Bedri Koraman yakında bir resim çizgi afiş sergisi açacaktır.

Fuaye gece kulübünde açılacağını haber aldığımız bu sergide Bedri kendi Huriyelerinin resimlerini afiş-e edecektir.

Bu münasebetle dergimize beyanat veren tanınmış karikatürist: «Benim Huriyem başkasının Huriyesi değil-dir. Kısacasını söylemek gerekirse, hangi açıdan bakarsanız bakın be-nim Huriyem yine benim Huriyem-dir. Nuriyelere selâm eder Huriye-nin gözlerinden öperim!»

Hacı Cumalı

Tanınmış tiyatro yazarlarımızdan ve şairlerimizden Necati Cumalı, Nahnların ilk temsilinde bulunmak için Arablstan'a gitmiştir. Bu vesileyle hacı olmağa da karar veren şa-irimiz yurda dönüşünde ilk hacı şa-irimiz olarak büyük merasimle karşılanacaktır. Hacı Necati Cumalı'ya önce güle güle, yine gel» sonra da «mübarek olsun ve hoş geldin» de-riz.

Filiz Akan

Vazife !

Turistik otelin en üst katına asansörle çıkan gazeteci, lâf olsun diye, asansörcü kızı sordu:

— Her gün sabahdan akşama kadar bu daracık yerde bir aşağı bir yukarı gidiyorsunuz, canınız sıkılmıyor mu?

Kız, tatlı bir gülümseme ile mırıldandı:

— Ne yapalım vazife...

— Peki, pazar günleri ne yapıyorsunuz?

— Maça gidip bir yukarı bir aşağı koşanları seyrediyorum!.

İşlik!

Kuliste iki artist arasında:
— Çok şükür sahnede ışıkla karşılandığımı hiç hatırlamıyorum!

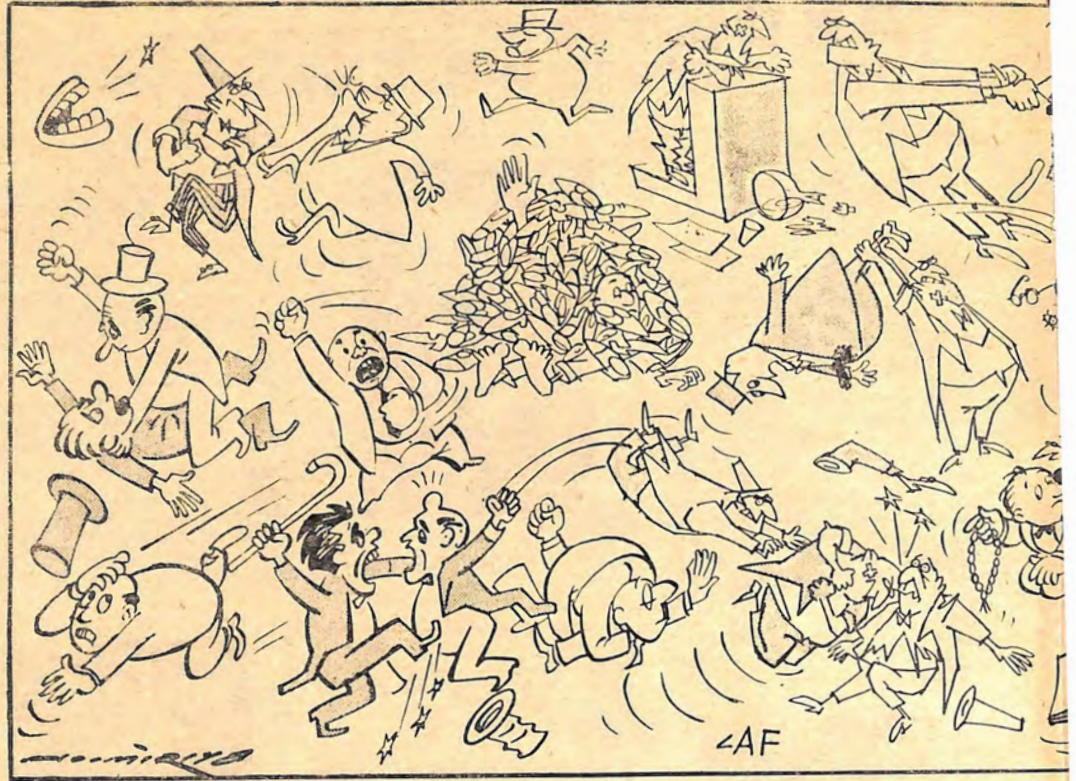
— Gayet tabii, uyuyan insanlar ışıık çalmazlar ki!..

Fildişi

Müşteri, fildişi tarağı evirip çevirdikten sonra mağaza sahibine sordu:

— Bu taraf hakiki fildişi midir?

Mağaza sahibi başını salladı:
— Fildişi olduğuna eminim. Fakat fılın bu dişlerinin takma olup olmadığı hakkında bir şey söyleyemem!..

«Barika-i hakikat müsademe-i efkârdan çıkar!» T

Akhisarlı bir genç, eşekle «

Timarhanede

Timarhaneyi gezerken bir tuvali beyaza boyıyan bir deli gördü:

— Bu nedir? Karla örtülmüş bir tarla mı?

— Hayır, kemik yiyen bir köpek...

— İyi ama, ben ortada kemik falan görmüyorum...

— Köpek yiyip bitirmiş!

— Fakat köpek de yok bu resimde?

— Kemik olmayınca köpek de duracak değil ya!..

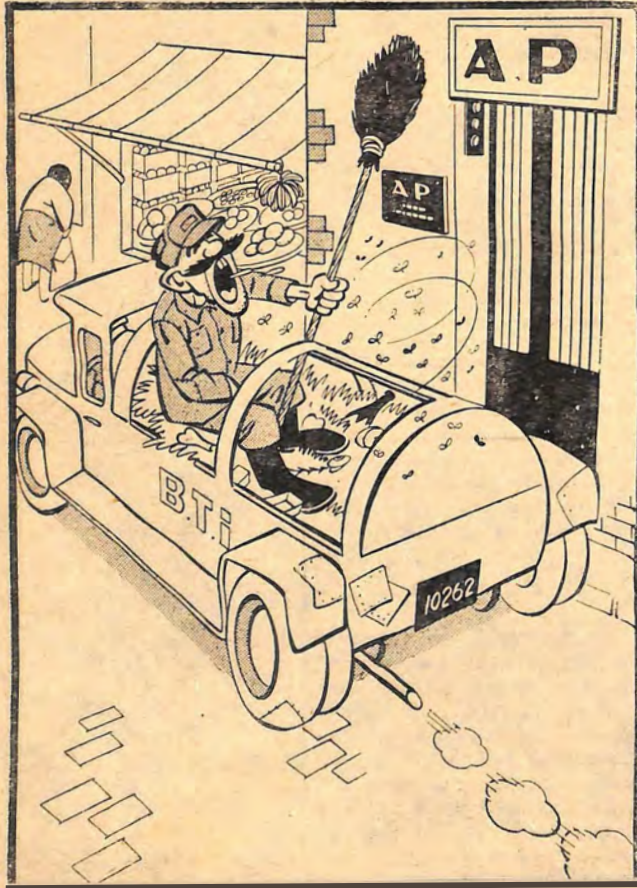
Para ve saadet

Bir milyardere sordular:

— Paranın size getirdiği en büyük saadet nedir?

Milyarder biraz düşündü ve cevap verdi:

— Karımın artık yemek pişirmeğe mecbur olmaması...

— Çöpçüüü!..

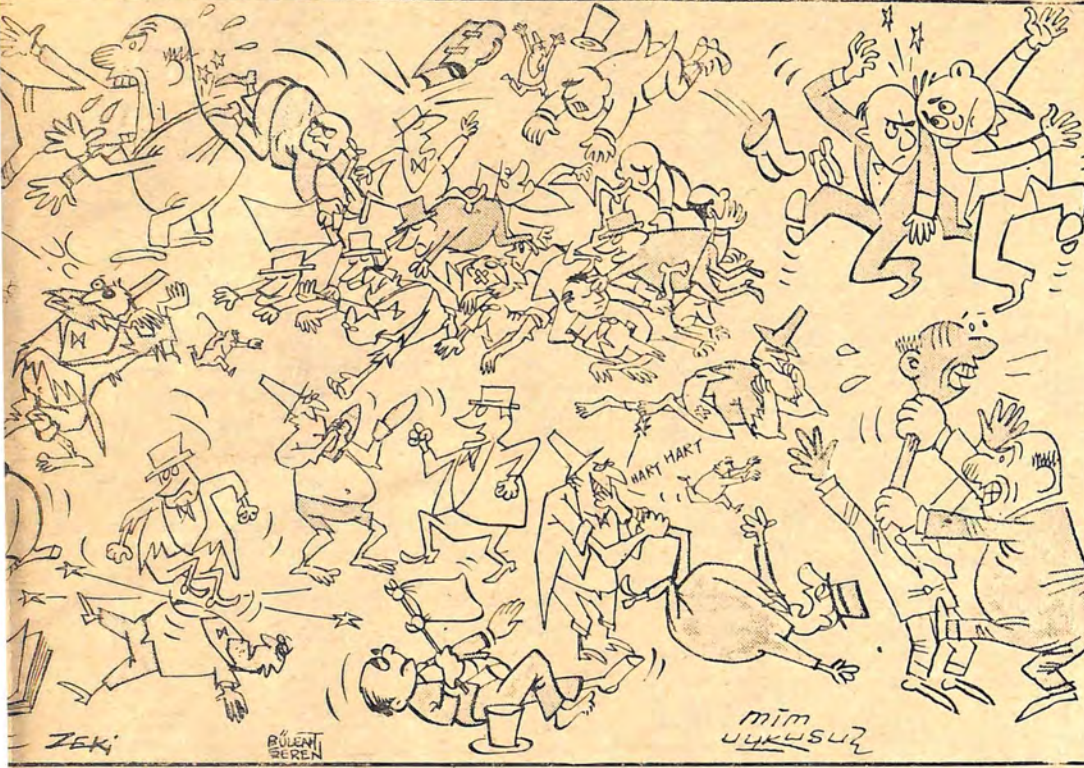
Eşek

Gümüşpala gençliğin tepkisi için «K

Ustan da bu h

an oturumundan bir enstantane :

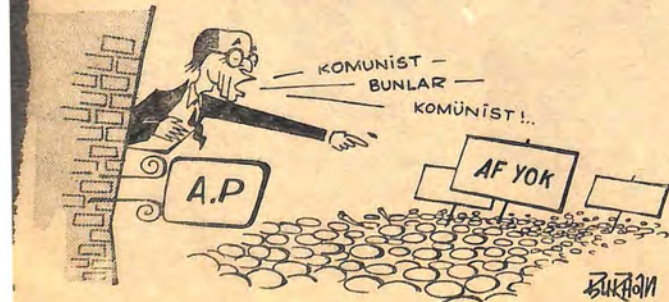
arkçesi : «Hakikatin ışığı fikirlerin çarpışmasından çıkar!»

ya turu» na çıkıyor. (Gazeteler)

hadi!

inistlerin işidir» diyor. (Gazeteler)

va ile gitmişti!

Otobüs çapkını

Otobüs tıklım tıklımdı. Güzel bir genç kızın arkasında duran delikanlı, çapkın bir bakışla kıza sorar:

— Hangi istasyonda ineceksiniz matmazel?

Genç kız, delikanlıyı sert sert bakarak:

— Sen önümüzdeki istasyonda inmiyecek olursan, ben orada ineceğim, karşılığını verir.

Miyop

Direksiyon derslerine başlamıştı. Ders veren şoför sordu:

— Madam, acaba biraz miyobunuz mu var?

— Evet ama gözlük alacak kadar değil, herkesin o kadar miyobu vardır...

— Peki o halde önünüzdeki arabanın numarasını okur musunuz?

— Araba mı? Hangi araba?

Nişan hediyesi!

Kadın, kocasının boynuna elerini doladı:

— Orhancığım, nişanlı iken bana ne kadar zarif ve kıymetli hediyeler alıyordun, şimdi bakıyorum bir şey aldığın yok..

Koca, öfke ile karısının yüzüne baktı:

— Sevim, o derdi tazeleme... O hediyelerin taksitlerini hâlâ ödemekte olduğumu bilmiyor musun?..

Şen dul

Ölen kocasının kardeşi ile evlenen genç dul eski kocasının resmini, yenisine göstererek:

— Bak hayatım dedi; bu, benim geçen yıl genç yaşında ölen kayınbiraderimin en son resmi dir.

Unutulan şişe!

Bir Amerikalı, bir şehrimizin otobüste bulunmuş eşya daire-sine gider, şefe sorar:

— Üç gün önce otobüste bir şişe viski unutmuştum...

Şef, deponun bir köşesinde sızan bir adamı göstererek lâfını keser:

— Üç gündün beri uyuyan şu herifi kaldırıp sorun, herhalde o bilir!..

Bekata — A dan P ye kadar suçlusunuz!

PAZARLIK

ÇEVİREN:

Ergin Ortac

MÖSYÖ Sallure, içeriye girer girmez şapka ile paltosunu çıkarıp bir kenara fırlattı. Kızgınlığı her hareketinden belli oluyordu. Karısı ise, aksine pek neşeli görünüyordu... Önce aynanın karşısında narin parmaklarıyla saçlarını düzeltti, sonra da kürkünü çıkarıp bir koltuğa oturdu. Kocasının kızgınlığını çoktan farketmişti aslında, ama bunu hiç anlamamış gibi görünmeyi şimdilik daha uygun bulmuştu Madam Sallure. Bir müddet hiç birşey konuşmadılar... Nihayet Mösyö Sallure:

— «Akşamki davette bütün hayranlarını yine etrafında toplamıştın...» diye sessizliği bozdu.

Madam Sallure, kocasının bu lâfına pek aldırmadı... Sadece:

— «Ya öyle mi?» diye kuru bir cevap vermekle yetindi.

Karısının bu umursamaz hali Mösyö Sallure'u iyice çileden çıkarıyordu.

— «Beni böyle gülünç duruma düşürmeğe hakkın yok...» dedi. «Eğer... Eğer kendimi tutmasaydım şu Bürel denilen herifin, hemen o anda ağzının payını verecektim.»

Kocasının bu aşırı kızgınlığına karşı Madam Sallure sakın sakın:

— «Evvvelce yaptıklarımı ne çabuk unuttum?» dedi. «Geçen sene Madam Servy ile metres hayatı yaşarken, benim gülünç duruma düşüp düşmemem aklıma bile gelmiyordu... Seni bu yoldan çevirmek istediğim zaman bana, evliliğin bir menfaat birliği, fakat asla mânevî esaret olamayacağım söylemiştin... Ve istediğim takdirde, benim de başkalarıyla flört edebileceğimi ilâve etmiştin. Bu sözlerinle bana, sevgilinin seni nasıl büyülediğini, seni nasıl baştan çıkarttığını anlatmış oluyordun. Evet, evet... Madam Servy'yi deliller gibi seviyor, benden ise git-tikçe uzaklaşıyordun.

Bütün bunlara rağmen boşanmadık. Ama, artık hiçbir bağ da kal-

manuştu aramızda... Gümümüz icabeden davetlere beraber gidiyor, beraber dönüyorduk... Fakat bu beraberlik ancak evin kapısına kadar devam ediyor, eve girince sona eriyordu... Aynı ayrı odalarımıza çekiliyorduk, öyle değil mi? Şimdi ise tutmuş bir talım kıskançlık numaraları çeviriyorsun.

— Seni kıskandığımı filân yok canım... Gururuna dokunduğu için böyle konuşuyorsun. Gençsin, güzelsin... Sonra, içinde sonsuz bir yaşama arzusu da var...

— Ne, yaşama arzusu mu dedin?.. Afedersin ama, şu yaşama arzusunun bahsetmeyi başkalarına bırak-sak nasıl olur?

— Görüyorum sözlerimi hiç ciddiye almıyorsun!

— Bırak bu lâfları şimdi... Senin yaşadığın hayatı, ben de pekâlâ yapabiliirdim, ama yapmadım...

— Fakat...

— Bırak da lâfımı bitireyim... Evet yapmadım, şimdiye kadar hiç bir sevgilim de olmadı. Ama yakında olacak... Hem de sana iltifat olsun diye, senden daha iyi, daha ya-kışıklı biriyle...

— Bu türlü şakalarını çok yersiz buluyorum.

— Yakında aldatıldığımı görünce, şaka mı ciddi mi olduğunu o zaman anlarsın.

— Nasıl böyle konuşabiliyorsun?

— Nasıl mı?.. Madam Gers, Mösyö Servy'den boynuzlu koca diye bahsedince, senin nasıl katıla katıla güldüğün hâlâ gözümün önünden silinmedi.

— Madam Gers'in sözleri gülünç

olabilir, ama senin ağzına bu sözler hiç yakışmıyor.

Tabii, tabii... Boynuz lâfı Mösyö Servy'e ait olunca keyifleniyorsun, ama lâfın ucu sana dokundu mu işine gelmiyor, öyle değil mi?

— Bu akşam son derece aksiliğin üstünde...

— Buna sebep sensin...

— Şimdi bunları bırakalım da şu Bürel denilen herife dönelim...

— Ne o, bana tekrar âşık mı oluyorsun yoksa?

Mösyö Sallure yerinden kalktı... Karısının oturduğu koltuğun arkasına gelince de, birden eğilip çıplak omuzlarından öptü onu.

Kocasının bu hareketi Madam Sallure'e soğuk bir düş teğiri yapmıştı. Şimşekler çakan gözlerini kocasına dikti ve:

— «Karı koca hayatı yaşamadığımızı biliyorsun...» dedi. «Bu hareketinle anlaşmamıza karşı gelmiş oluyorsun.»

— Evet karşı geliyorum, bence hiçbir hükmü yok bu anlaşmanın artık.

— Öyleyse ben kazandım. Demek beni...

— Evet seni fevkalâde buluyorum... Tenini, omuzlarını, kalçalarını, herşeyini... Güzelliğinin karşısında sarhoş oluyorum âdeta.

— Perhizden olacak herhalde!..

— Nasıl perhizden?..

— Evet evet, sendeki bütün değişiklikler perhizden ileri geliyor.

— Ne demek istediğini hâlâ anlayamadım...

— Amaaaan bunda anlayamayacak ne var canım!.. Sen de pekâlâ bilir-

sin ki, uzun zamanı perhiz yaşadı bir insanın iştahı açılır... Sevmediği yemekler bile gözünde tüter. İşte ben de tıpkı sevilmeyen bir yemek gibiyim ve sen bu akşam...
— Neler söylüyorsun Margarete... Bunları kimden öğrendin?..

— Kimden olacak senden tabii... Madam Servy ile aran açıldıktan sonra, onu unutmak için önüne çıkan bar kadınlarıyla, koketlerle düşüp kalktın. Fakat bunlar seni bir türlü avutamadığı için devamlı olmadı. İşte bu devamsızlıktan da perhize girmiş oldun. Bu akşam da bana...

— Sana açıkça itiraf ediyorum... Seni seviyorum... Hem de eskisinden çok fazla... Şimdi ne demek istediğimi anladın mı?

— Yani, birbirimize eskisi gibi bağlanalım diyorsun, öyle değil mi?

— Evet hayatım...

— Bu akşamdan itibaren mi?

— Evet canım...

— Pek iyi kabul ediyorum. Yalnız bir şartla...

— Neyin o şartın?

— Dur acele etme... Önce söyle bakalım, düşüp kalktığın o kadınlar kadar güzel miyim?

— Çok daha güzelsin...

— En güzelinden de mi güzelim?

— Bin kere...

— Pekâlâ, bu en güzeli sana kaç malolmuştu?

— Nasıl kaç malolmuştu?

— Yani, onunla münasebet kurmak için ne kadar para harcanmıştı?.. Mücevherler, davetler, v.s. v.s. için.

— Ne bileyim ben canım!..

— Aşağı yukarı ayda beş bin frank harcamışsındır herhalde...

— Olabilir...

— Güzeli... Şimdi bana beş bin frank verisen, ben de bu akşamdan itibaren bir aylık senin olurum.

— Neler söylüyorsun, çıldırdın mı sen?.. Olmaz böyle şey...

— Öyleyse iyi geceler...

Bunu söyledikten sonra Madam Sallure yerinden kalkar, yatak odasına doğru yürür.

Fakat biraz sonra Mösyö Sallure kapıda görününce, karısı sorar:

— Demek kabul ediyorsun?

— Bırak bu saçma lâfları.

— Neden saçma oluyormuş?

— Neden mi?.. Yahu, sen hiç karısının koynuna girmek için para ödeyen koca gördün mü?

— Bence bir erkeğin karısı dururken başka kadınlara para yedirmesi çok daha saçma...

Cümlesini bitiren Madam Sallure divana oturup yavaş yavaş çoraplarını çıkarmaya başlar.

O âna kadar yatak odasının kapısında duran Mösyö Sallure, yavaşça karısına yaklaşır ve gayet yumuşak bir sesle:

— Dur karıcığım, biraz da şunlardan toplayalım.

— «Bu delice fikir de aklına nereden geldi?» diye sorar.

— Hangi fikir?

— Canın benden beş bin frank istemen.

— Eeee, niye delice buluyorsun bu fikrimi?.. Aranızda bir bağ kaldı mı, birbirimize yabancı sayılmaz mıyız? Kibuki sen tutmuş bu akşam bana sahip olmak istiyorsun, ben de buna karşılık senden beş bin frank istiyorum... Bünden daha tabii ne olabilir? Tutup benimle evlenemezsin, kanımen evliyiz zaten... Sonra düşün ki bu para yabancıya da gitmiyor; aramızda, evin içinde kalıyor öyle değil mi?

Bu arada tamamen soyunmuş olan Madam Sallure yerinden kalkar, kocasını şeytani bir gülümseme ile süzdükten sonra:

— «Hadi bakalım şimdi beni yalnız bırak, banyoya gireceğim.» der.

His ve arzularına mağlup olan Mösyö Sallure, boğuk bir sesle:

— «Pekâlâ senin dediğin olsun...» diye cüzdanını çıkarıp yatağın üzerine fırlattıktan sonra devam eder:

— Yalnız unutma ki...

— Neyi unutmayayım?

— Bu pazarlığın ilk ve son olduğunu.

Madam Sallure, kocasının bu sözüne kahkahayla şu cevabı verir:

— Öyle yağma yok... Bundan sonra her ay beş bin frank artık...

Çeviren :

Ergin ORTAÇ

Sadık uşak

Yaşlı Leydi sadık uşağı Hector'u azarlıyordu:

— Hector; biliyorsunuz ki sizin hizmetinizden çok memnunuz, çok dürüst ve sadık bir uşaksınız. Fakat gezip dolaştığınız her yerde otuz yıldır benim hizmetimde bulunduğunuzu söylemeğe devam ederseniz sizi kovmak zorunda kalacağım...

Meşhur Hikâye

Jandarma eri Jean'ın babası ölmüştü. Kumandan bunu münasip bir şekilde haber vermek istedi. Bölüğü topladı ve emir verdi:

— Son bir ay içinde babası ölenler birer adım ileri çıksın!..

Birkaç er, ileri çıktı. Kumandan Jean'a doğru ilerleyip baktı:

— Nefer Jean; size emre itaatsizlikten üç gün katıksız hapis cezası veriyorum...

Bu yaşta

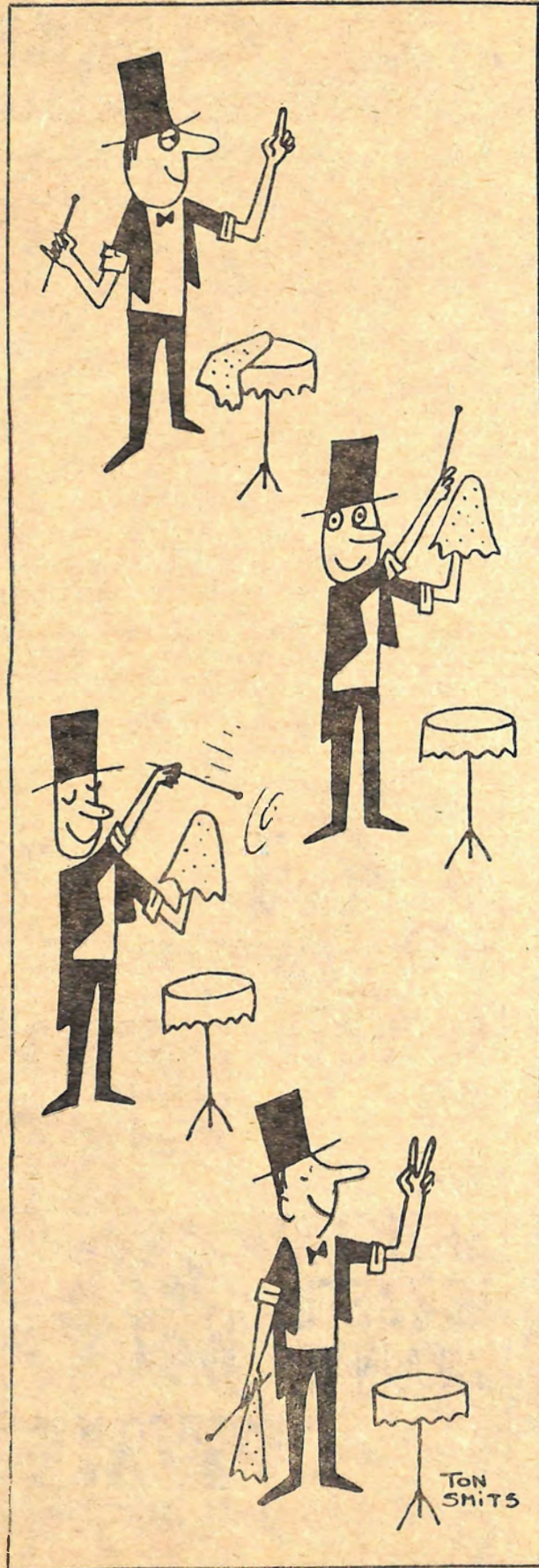
Barmen, koşar bir tavırla tezgâha yaklaşan ve içki isteyen küçük oğlana hayretle baktı:

— Evlâdım, dedi, senin burarlarda işin ne? Niçin mektebe gitmiyorsun?

Afacan yere, ağzının yanından bir tüktürük attı, sigarasından bir nefes çekti ve:

— Okula mı? dedi. Ben daha dört yaşındayım amca!..

MİLLETLER GÜLÜYOR

YAZISIZ

Piza kulesi

Amerikalı iki turist kadın İtalya'yı geziyorlardı. Meşhur Piza kulesini yakından görebilmek için arabaları ile kulenin yakınına kadar geldiler ve park ettikten sonra resim çekmeğe başladılar. O sırada yanlarına üniformalı bir İtalyan yaklaştı ve iki pembe bilet uzatarak leydilerin yüzler lretlerini aldı. Otele döndükleri zaman Amerikalı kadınlar otel kâtibine deri yandılar:

— Piza'da park ücreti ne kadar yüksek; arabamızı kulenin yanında park edelim dedik, tam iki yüz lretimizi aldılar ve şu pembe kâğıtları verdiler...

Biletlere bakan otel kâtibi güldü:

— Kulenin yanında park yeri yoktur. Leydiler; sizden alınan bu para kulenin araba üzerine yıkılması tehlikesine karşı sigorta bedelidir...

Şiddetli soğuk

Jowa'da bir yıl çok soğuk olmuş, kardan trenler kara saplanmış, yollar kapanmıştı. Böyle kara saplanıp yolun açılmasını bekleyen bir trenin ateşçisi trenden aşağı inmiş, ısınma hareketleri yapıyordu; kondüktör de onun yanına indi konuşmağa başladılar. Bir ara kondüktör sordu:

— Hey Sam; makinist nerede?

— Nerede olacak, dedi ateşçi; baygın yatıyor; zira hızla giderken uçan bir buz parçası alına çarptı. Maamafih hakettiği bunu... Hiç insan bu soğukta, hızla giden trenin penceresinden dışarı tükürür mü?

Diplomasi

Ondördüncü Lui, bölgesine hareket etmek üzere olan yeni bir elçiye şöyle diyordu:

— Size yapabileceğim en faydalı tavsiye, selefinizin tam aksine hareket etmeniz olacaktır...

Yeni elçi krala şu cevabı verdi:

— Sör; ben öyle bir hareket tarzı takip edeceğim ki siz benden sonra bu bölgeye tâyin edilecek elçiye böyle bir tavsiyede bulunmayacaksınız...

Titizlik!

Manyak bir mösyö, geçenlerde başından geçen bir olayı arkadaşına anlatıyordu:

— Azizim, çok güzel bir kıza tanıştım. Epney uğraştıktan sonra evlime gelmeğe razı ettim. âve gelince tabii soyunmağa başladık. Paltomu, ceketimi çıkardım, askılarına astım. Sonra ayaakkabılarımı çıkarıp kalıplarına yerleştirdim ve bir de baktım ki kız ortaldan kaybolmuş.

— 69 —

Ben de bittim, kazasker efendi de bitmişti... Arka üstü kendimi vermiş, dikiş kaldı bayılıyordum.

Kazasker efendi, cezbeye gelmiş gibi, vesvas!.. vesvas!.. vesvas!.. diye çene atarken yan üstü yıkıldı; gözlerini kapayıp kendinden geçti.

— Aşanım! diye haykırdım.

Enişte, perende atar gibi kendini içeri attı; Kanarya da yetişti. Kazasker efendiyi, koltuklarından kavriyerek aşağı aldılar, minderin üstüne oturtular; yüzüne, gözüne su döktüler...

Ayşe hanım:

— Yavrum, iyilik, sağlık tendürüslük olsun... Bak, ne derece nazara geldiğin efendi hazretlerinin halinden de belli... Başından iki okka ekmek çevirip köpeklere doğurayalım... Yüz dirhem sakız leble-bisi aldırıp Rüküşe serpiştirelim!.. diye vücudumu çörekliyor; Agav-ni:

— Biraz da arkaya bakın, herifin suratı geriliyor, dudakları büzültüyor; galiba mide çanağı oynadı... İmamlık, papazlık olmadan eniştenin konyasından bir iki tek dayıyalım... İhtiyar keratadır, şakaya gelmez, alaminîti gider!.. diye tepiniyor...

Kazasker efendi gittikten sonra, yatağı düzeltiyorduk. Yatağın altında, sigara kâğıdına sarılmış, hepsi-de çil çil, beş altın...

İki göz arasında, nasıl da onu oraya koymuş, şaştık.

23 Temmuz

Kazasker efendi, gene nefese geldi.

Sakalını zifiri siyaha boyamış; gözlerine sürmeler çekmiş, kalemis, kakule yağlarına bulanmış...

Ne neşe, ne şetaret, tarifi mümkün değil...

Gene, mufassal surette, okudu üfledi; vücudumu meshedip vesvası yakaladı; çivi çivi duvara çıktı... Nihayette, gene cezbeye gelecek kendinden geçti.

Dışarıdan koşullar, mindere aldılar, sular serptiler.

Köşeye yerleşmiş, gitmeğe hiç niyeti yok...

İkide bir, yarım bardak su isiyor:

— Çırcır nam âbuhayata güvener ek abur cubura fazlaca girişiyor-

14

PEMBE Sermet Muhtar Culus MAŞLAHLI HANIM

rum. Tashihi mide zımnında, senai mekki, havlican, nane kurusu dövdürüp hap yaptırdım! diyerek cebinden bir kutu çıkarıyor, içinden bir hap alıp ağzına atıyor. Arası geçmeden:

— İslahı em'a için de ödülkahr, darifilfil, karanfil macunu bima-birdir! deyip bir hokka çıkarıyor, parmak parmak alıyor.

Çene, çene, çene... Lâf, lâf, lâf...

Hepsi de Nuh nebiden kalma masallar, kendisinin gençlik men-kabeleri...

Delikanlılığındaki yakışıklılığı, a-carlığı, aslanlığı... Fatih, Dragman-Hırkaîşerif semtlerinde (Demir kıran vaiz) lâkabiyle ün aldığı.. Sultan Mecit saraylıları arasında da (Vaiz güzeli) namıyla anıldığı... O dilber, civelek, aşifte haspaların elinden çektikleri... Yerebatan, Molla Kestel, Hoşkadem camilerinde vazederken, etrafına üşüşüp çimdik atmaları, iğne batırmaları, birbirle-rini kıskanarak saç saç, baş başa gelmeleri...

Enişte ile Ayşe hanımın: (Kırk bir buçuk kere maşallah!.. tu, tu!) demekten ağızları kapanmıyor, e-fendi hazretlerinin de, martaval at-maktan takatı kalmıyordu.

Akşam ezanı nerede ise okuna-caktı. Kazasker efendi, yerinden kalkarak gitmeğe hazırlanırken ya-nıma yaklaştı. Çil bürümüş, kuru kemik elini alınma koyup bir müd-det tuttu.

— Lehülhamdü velminne gözünü açtın, şifayap oldun! dedikten son-ra kuyuya kaçmış, fersiz gözlerini, havaya kaldırdı; birden:

— Yarın, günlerden cuma değil mi? diye sordu ve hemen alt ta-rafını getirdi:

— Hazır olunuz, yarın ancemaat-in, Hünkâr Suyuna gidiyoruz!

Cübbesini uçura uçura, aşağıyı buldu.

Yastığın altında, sigara kâğıdına sarılı, gene beş altın...

Olur şey değil... Kazasker efendi-nin, hokkabaz gibi, el çabukluğu marifeti de mükemmel...

Bu Hünkâr Suyu faslı da nere-den çıktı diye birbirimize soruşturu-rken, Kazasker efendiyi evine ka-dar teşyi edip soluya soluya dönen enişte beyimiz, derhal atıldı.

— Hazret buyuruyor ki, divordu, taze kısmı gezmeli, tozmalı, hiçbir mesireden geri kalmamalı... Tefer-rüç ve tenezzüh, dai asap ve evham-ın devâyı yegânesi olduğu kadar, neşat ve inbisatın da başlıca ilâcıdır... Kumrumu gezdirip dolaştırı-yım, seirlerce, seyranlara götürüyim; fiadı rakikini şevk ve şadı kapla-mazsa bu sözü söyleyen fakiri nez-dinize bir daha kabul etmeyin, gör-düğünüz yerde baş çevirin...

Maksadı anlaşıldı. Yalnız çil lira-larla değil, beni gezdirip eğlendire-rek, dolaştırıp avutarak da göze gir-mek, bu vechile de kendine ben-detmek...

24 Temmuz

Öğleden sonra, agafendi iki araba getirmiş, kapılara yanaştırmıştı.

Birine Kazasker efendi, enişte bindiler; önden yollandılar. Beş da-kika sonra biz de kendi arabamıza bindik, yola düzüldük.

Hünkâr suyunun alt başına gelip bir de bakalım ki, hazretler arabayı bir kenara çektiymişler, bizi bekli-yorlar.

Enişte yanımıza seğırtti. Kazas-ker efendi diyormuş ki:

— Deşti Kerbelâdaki teşnelepler gibi kızgın güneş tepede, dil bir ka-rış dışarıda, bayır yukarı tırmanıp helâk olmaksızın, merkepciklere sîvar olalım; hoplaya zıplaya, gü-le oynaya, cümbür cemaat sırta çı-kalım...

Kazasker efendi ile enişte, eşek-lere atlayıp yiririmüşlerdi bile...

Yuları ve palanı kadifeli bir mer-kebe ben bindim; en sıska ve can-sızına Kanarya bindi; Agavni de pe-şimize takıldı... Biraz ötede hep birleştik; kaha-kahalarla, alaylarla Hünkâr Suyuna çıktık.

Erken geldiğimiz için, alt kafe-sin önünde, saza en yakın cihette, yer bulduk. Kafesin dış tarafına Kazasker efendi ile enişte, iç ta-rafına biz oturduk.

Aşına tek bir sima bulunmadığın-dan, etraf hep yabancılarla dolu ol-duğundan, neşem yerinde idi. Kaç senedir, bugünkü kadar eğlendiği-mi, hoş vakit geçirdiğimi bilmiyo-rum... Kanaryanın neşesi de ben-den aşağı kalmıyordu.

(Devamı var)

ACI

KAHVENİN

40

YIL

HATIRI, YA

LEZZETLİ

MAKARNANIN

PİYALE

MAKARNASININ

Reklamcılık : 1400 - 83

bir çalgıcının seyahati

çizen:

BÜLENT
SEREN

59

NİHAyet VİYANA'YA VARMIŞLARDI...

EY, ALFRED MÜLLER!
BİR AYDAN FAZLA ARKADAŞLIK
ETTİKTEN SONRA, ŞİMDİ BU-
RADA AYRILACAK MIYIZ?..

NİÇİN?

ÖYLE YA! MİKAELLÂ'NI
BULUNCA, SENİN BU YOLCULU-
ĞUN SONA ERECEK!..

BIRAK BU LÂFLARI
CANIM, DAHA NE DİA-
ÇAĞI BELLİ DE-
ĞİL...

HEM BEN MİKAELLÂ'YI
BULSAM DA FREDERİK'TEN
AYRILAMAM... SAF VE İYİ
BİR ÇOCUK DOBRUSU...
MİKAELLÂ'NIN ELBET BİR
UŞAĞA İHTİYACI OLUR!

HERKES NEDEN
BİZE BAKIP GÜLÜ-
YOR ACABA?..

ARKADAS!
BİRAZ DURUNUZ!

NİÇİN?

ANLARSIN ŞİMDİ...
İSMİNİZ NEDİR?

CANIM,
SENİN NENE
LÂZİM?..

HÉEY, KENDİNİZE
GELİN... İSMİNİZİ SO-
RUYORUM...

EYVAH...
GALİBA
POLİS BU!

ALFRED
MÜLLER!

FREDERİK
SÜLLER!

NEREDEN
GELİYORSUNUZ?

PASAPORT MU..
NEYMİŞ PASAPORT?

MÜNİH
SEHRİNDEN
GELİYORUZ...

HIMMM... DEMEK
AVUSTURYALI
DEĞİLSİNİZ...
PASAPORTUNUZ?

ANLAŞILDI..
BUYRUN KARAKOLA!..

GİRİN
İÇERİ!..

SİZİ KÜLHANİLER,
ŞAPKANIZI
ÇIKARSANI ZA...

DEVAMI VAR.

— 82 —

— «Dört sene öncesine kaçalım. Bunu yapabilir miyiz?»

— «Hakikaten çalışırsak...»

Eddie, sanki Caroline'in yüzünü yine eskisi kadar iyi tanımak istiyormuş gibi bir tavırla, okşayıp duruyordu. Sonra genç kıızı kollarına alarak sıkı sıkı sarıldı. «Yine eskisi gibisin.»

O anda Caroline de eskisi gibi olduğuna, hiç değişmediğine inandı. O üç sene zarfında ona bir şey olmanışı, mühim bir şey. O, yine her zamanki gibi Eddie Harris'in sevgilisiydi, dünya harikulâde bir yerdi... Bu onların dünyasıydı, çünkü birbirlerini seviyorlardı. Artık hiç ayrılmıyacak, birbirlerinin kollarında yaşayacaklardı.

Caroline sevgiyle, «Nereye kaçacağız?» diye sordu.

«Bilmem. Hoş, kaçamayız ya. Sadece hayalen kaçabiliriz belki.»

— «Neden?»

Eddie üzüntüyle cevap verdi.

«Dünya böyle de ondan.»

Caroline, «Sen değişmişsin.» diye düşündü. Bu düşünce bir an ona öyle büyük bir ıstırap verdi ki. Sonra bu acı geçti. Tabii kimse kaçamazdı. Fakat plânlara yapabilir, her şeyin çaresini de bulurlardı. Eddie'ye tebessüm etti. «Ben de hakikaten bir yere kaçmamızı kastedmemiştim.»

Eddie eğilerek Caroline'i tekrar öptü. Genç kız dudaklarının sıcaklaşmağa başladığını hissediyordu. Genç adamın boynuna sarılarak, kendini aşk dalgaları arasında boğulmağa terketti. Kısa bir müddet sonra ağır ağır birbirlerinin kollarından sıyrıldılar. Ama yine öpüşerek... Bir buse... Bir buse daha... Eddie, «Bir haftamız var.» dedi.

— «Evet.»

— «Seni o kadar çok seviyorum ki Caroline.»

— «Ya ben seni?»

Eddie içini çekti. «Sana yemek yedirmem lazım galiba? Seni buraya öyle yemeğine davet ettim. Ne istersin?»

— «Bilmem. Ne olursa olsun.»

— «Tavuk? Filet mignon?»

Caroline başını salladı. «Sen nasıl istersen.»

Eddie aşağıya telefon etti. Yemeğin gelmesini beklerken Caroline genç adama New York'daki arkadaşlarından, işinden, apartmanından, süprütü toplayan Gregg'den, memleketlisi ile evlenen April'den, Mary Agnes'in düğününe gidip, kendisini gelinin, Eddie'yi de güveyin yerine koyup, hayal kuruşundan bahsetti. Genç kız bütün bunları kısaca ve neşeli bir tavırla anlattı. Gregg müstesna tabii. Onun iki üzülecek bir şeydi... Eski günler geri gelmişti, her şeyi, her şeyi Eddie ile paylaşıyordu işte. O konuşurken, elini sıkı sıkı tutmuş olan genç adam da gözlerini yüzünden ayırmadan dikkatle dinliyordu. Yemek geldiği zaman Caroline bir hayli acıkmış olduğunu farketti.

Bir garson, üzerine kolalı beyaz

keten örtü serilmiş tekerlekli masayı usulca içeri soktu. Gümüş tabaklardaki filet mignon'lar hakikaten lezzetliydi. Fakat bir iki lokma sonra Caroline, aç olmasına rağmen yemek yiyemeyeceğini anladı. Heyecan, saadet ve aşkla doluydu o. Bıçakla çatalı tabağa bıraktı.

— «Yiyemeyeceğim.» dedi. «Ben... Bilmem ki... Çok heyecanlıyım.»

Eddie de bir şey yememişti. Tabii başını itti. «Ben de öyle.» dedi ve:

— «Mesut musun Caroline?» diye sordu.

— «Evet. Ya sen?»

Eddie başını salladı. «Hem mesudum, hem de müteessir.»

— «Niye müteessirsin?»

— «Sen çok güzelsin de ondan.»

— «Benim güzel olmam seni neden üzün?»

— «Bilmem. Laf olsun diye söyledim işte. Güzelliğin beni üzmüyor, bilakis. Güzel olduğun için memnunum. Sana baktıkça içim açılıyor.»

— «Seni seviyorum.»

Eddie onun elini tuttu. «Ben de seni.»

— «Bir daha birbirimizden ayrılp, ıstırap çekmiyelim.»

Eddie, «Asla.» diye cevap verdi.

★

Caroline saat üç buçukta büroya döndü. Mr. Shalimar'ın odasının önünden ayaklarının ucuna basa basa geçerek, kendi ofisine girdi ve döner koluğuna çıktı. Saadet, heyecan ve hayretten bitip düşmüştü. Saat beş buçukta Eddie ile tekrar buluşup, akşam yemeğini birlikte yiyeceklerdi. Genç kız istikbal hakkında plânlara da yapamıyordu, zira kafası bugün Eddie'nin söyledikleriyle doluydu. Şimdi de burada sessiz sedasız oturup o sözleri hatırlamak, o aşk ve buluşma kelimelerini tekrarlamak istiyordu.

Eddie'nin buselerini tekrar tekrar hayalinde canlandırmayı arzuluyordu. Fakat şimdi bile bu buseleri güçlükle hatırlayabiliyordu, Caroline. Zira saadet, aşk ve ihtiras, genç adamın dudaklarının temasının hatıralarını âdeta boğmuştu. Bu akşam her şeye daha çok dikkat etmesi lazım geliyordu. Ancak o zaman apartmana döntüp, yatağına girdikten sonra olanları daha kolaylıkla hatırlayabilecekti. Fakat genç kız bunları tekrar unutacağından da emindi, zira Eddie ile beraberken iyice sersemliyor, âdeta kendinden geçiyordu.

Caroline, bir yolunu bulup saat dörtte bürodan ayrıldı. Hemen eve koştu. Eddie için en güzel kokteyl elbiselerinden birini giymek, süslenmek istiyordu. Bu arada, Fabian'da çalışmaya başlandıktanberi ilk defa o günü hiç çalışmamış, hiç bir iş yapmamış olduğunu farketti. Caroline suçlu suçlu, «Ancak insan üstü bir mahlûk böyle bir günde çalışabilir.» diye düşünerek işini unutmaya çalıştı. Eddie'yi tam üç sene beklemişti. O Caroline'in her şeyi, hayatı ve istikbaliydi. Eddie'nin yanında eli sahilelik bir kitabın lafı mı olurdu? Tekrar Eddie-

e'nin sevdiği o kokulu sabunla banyo yaparak, kocaman, üç katlı eteği olan kırmızı şifon elbisesini giydi. Aynada kendine bakarken bir an Paul Landis ve diğer gençlerin kendisini nasıl tanıdıklarını düşündü. Caroline onlar için siyah elbiseler giyen, ince, nazik, dokunulmaz bir kızdı. Şimdi ise... Yanakları heyecandan kızarmış, kırmızı elbisesinin etekleri uçan, yürüdükçe arkasından nefis bir rayiha bırakan ateşli bir mahlûk oluvermişti. O anda, seneler evvel tanıdığı kızdı. Fakat aynı zamanda eski Caroline'e nazaran daha kendine hakim, daha tecrübeli ve bilgiliydi. Zira Eddie'yi bir kere kaybetmiş olduğu için, bir sevgilinin ne kadar kıymetli, ne kadar harikulâde bir şey olduğunu öğrenmişti.

Eddie ile genç adamın otelinin holünde buluştu. Eddie ona hayran hayran süzerek, «Eve gitmişsin.» dedi. «Bundan sonra en sevdiğim elbisen bu olacak.»

Genç Kız

RONA JAFFE
Çeviren:
GÖNÜL SUVEREN

Caroline, «O halde benim de öyle.» diye cevap verdi.

Birlikte soğuk, parlak ışıklı geceye çıktılar. Otelin geniş, beyaz merdivenlerinden inerlerken, Caroline yollarından geçenlerin onlara baktıklarını farketti. Genç kız fevkalâde bir çift olduklarını biliyordu. Zira ikisi de genç, ikisi de hoştu. Üstelik birbirlerine âşıkılar, mesutlular Caroline, «Bugün öğleden sonra hiç çalışmadım.» dedi.

Eddie gülmüştü. «Ben de fazla bir şey yapamadım. Aklım fikrim sendeydi. Bürosu nehre bakan bir tanıdığım görmeğe gitmişim. Adam da iki dürbün varmış. Pencerenin önüne geçip, vapurları seyre koyulduk. Tam o sırada Fransız Hatla-rının bir gemisi görünmedi mi? Bembeyaz, pırıl pırıl bir transatlantik. O zaman öyle fena oldum ki... Seni son gördüğüm zaman, rıhtımda geminin arkasından el sallıyordun. Güle güle dediğin zaman yüzündeki ifadeyi hiçbir zaman unutmam.»

Caroline hafifçe, «Ya o zaman ben neler hissetmişim bunu biliyor musun?» dedi. «Ondan sonra Avrupa'ya doğru yola çıkan bir sürü gemi gördüm, hepsi de bana seni hatırlattı.»

Eddie genç kızın elini sıkı. «Bunları unutamam artık. Birbirimizi bulduk ya, kâfi.»

Beşinci Caddeden aşağıya doğru iniyorlardı. Tiffany'nin önünde durdular. Mağazanın küçük vitrinlerinin ışığı gece için yakılmış, büyük çelik kapılar iyice kapanıp, kilitlenmişti. Vitrindeki siyah kadifenin üzerinde mücevherler pırıl pırıl yanyanıyordu. Şelâle gibi bir gerdanlık, taşı inanılmaz kadar büyük bir yüzük. Caroline ile Eddie de bütün sevdalıların senelerdenberi yaptıkları gibi el ele tutuşup vitrine baktılar. Bir kenarda, küçük kadife bir yastığın üzerinde plâtin bir nişan yüzüğü vardı. Bunun tam ortasına kalb biçimi bir pırlanta takılmıştı. Caroline heyecanla, «Bak Eddie.» dedi. «Şimdiye kadar yürek biçimi pırlanta hiç görmemişim.»

Eddie, «Sana şu gerdanlığı almayı isterdim.» diye cevap verdi. «Bütün bu pırlantaları hediye ederdim. O zaman tıpkı Seba Melikesine benzerdin.»

— «Ben gerdanlık istemem. Seba Melikesi olmağa da niyetim yok. Bütün istediğim şu küçük yüzük.» Güldü. «Hoş o da kimbilir ne kadar pahalıdır.»

Yanlarından geçen bir çift, biraz ilerliyerek ikinci vitrinin önünde durdu. Yaşlı bir 'karı koca... Caroline onlara dikkat bile etmedi. Fakat Eddie birdenbire irkilmişti. «Çabuk köseyi dön» diye fısıldadı. «Çabuk. Git oradaki vitrine bak.» Sonra Caroline'iti itti. Kabaca bir tavırla değil, fakat telâşın verdiği bir hissizlikle.

Caroline o kadar şaşalamıştı ki, genç adamın kendisini itmesine sesini çıkarmadı. Köşeye doğru yürüdü. Tam yan sokağa saparken dö-nüp Eddie'ye baktı. Genç adam aksi istikamete doğru yürüyordu. O yaşlı çiftin yanından geçeri en, erkek kendisini selâmladı. Onun üzerine Eddie de durarak onlarla konuşmağa başladı. Caroline köşeyi dönerek, diğer bir vitrinin önünde beklemeye başladı. Kadifenin üstüne konulmuş olan safirler, pırlantalar beş köşeli yıldızlar gibi parlıyorlardı. Genç kız ancak o zaman gözlerinin yaşarmış olduğunu farketti. Fakat neden ağladığını da bilmiyordu. O yaşlı çift Dallas'lı veya New York'lıydı ve Eddie'nin evli olduğunu da biliyordu. İşte bu sebeple de genç adam Caroline'in görülmesini istememişti. Neticede genç adamın saklaması lazım gelen bir sırrı vardı. Zira karısını Caroline için terketmek üzereydi. Bos-nancava kadar da sevgilisini himaye etmeğe, onun isminin çirkin dedikodulara karıştırılmamasına çalışacaktı. Bu da mâkul bir düşüncedydi tabii. Öyleydi de o halde Caroline neden o kadar incinmiş, neden öyle korkmuştu?

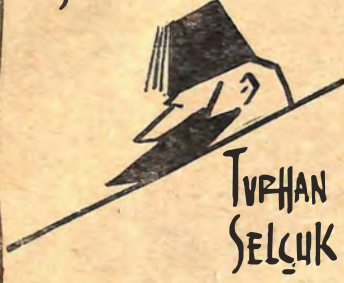
Nihayet Eddie, o çift uzaklaştıktan sonra Caroline'in yanına geldi, koluna girerek, «Affedersin.» dedi. «Onlar Helen'in annesinin en yakın dostları. New York'da olduklarını biliyordum ama karşılaşacağımız hiç aklıma gelmemişti. Şimdiden sonra dikkatli davranmalıyız.»

Caroline ne söyleyeceğini bilmiyordu. Eddie'nin yanında sessiz sedasız yürümeğe başladı... Bir ara usulca başını çevirip sevgilisine baktı. Ne kadar da gençti Eddie. Zaman ve hayat henüz o muntazam profiline de bir tesir yapmamıştı. Kolumu tutan parmakları da sıcak ve emniyet vericiydi. Evet, çok gençti o. Düşükleri vaziyet de her ikisi için son derecede çetindi. İnsanın hayatını değiştirmesi, bilhassa başkaları da varsa, bir hayli güçtür. Fakat birbirlerinden ayrılmaları daha da feciydi, bunu Eddie de biliyordu artık.

Caroline'in o zamana kadar bilmediği küçük bir Fransız lokantasına gittiler. Eddie yemek ve şarap ısmarladı.

(Devamı var)

KOMİSER
OSMAN

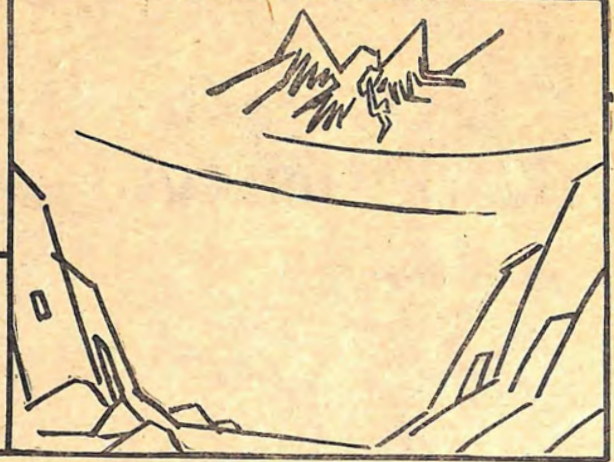

TUĞHAN
SELÇUK

KUÇEROYA
KARŞI

28

O GÜN, KUÇERONUN
KÖYÜNDE KORKUDAN KİME
DIŞARI ÇIKAMAZ...

GECE KÖYLÜLER
BAŞLARINA GE-
LECEĞİ DÜŞÜNE-
REK UYKULARI-
NI YİTİRİRLER.

YARIN YÜZMEĞE BERA-
BER GİDERİZ FADİK.

KUÇERD KÖYE UĞRADIĞINDA
AKŞAMLARI O ÇALAR BEN
OYNARDIM...

BU SEFER
O KÖYE UĞRAMA-
DAN OYNADIN
OYUNUNU.

HİÇ BİRŞEYE ALDIRDIĞIM YOK
OSMANO'. İSTERSE ÖLDÜRSÜN
BENİ. SENİ ÇOK SEVDİM.

SEN İYİ BİR KIZMISIN ASLİN
DA FADİK. TALİHİN YOKMUŞ,
KUÇEROYA DÜŞMÜSSÜN...
KURTARACAĞIM ÖNÜN
ELİNDEN.

OYUN OYNAMASIN BU
KIZ OSMAN ABİYE ?!

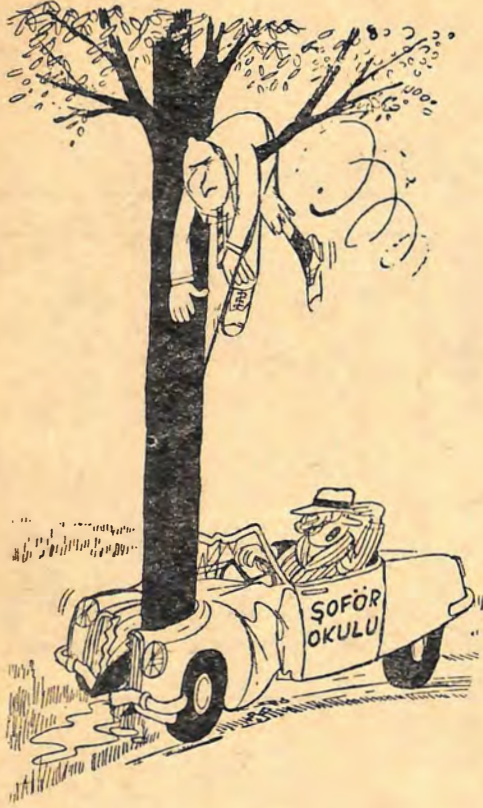

FADİK VE OS-
MAN GÜNEŞ
DOĞDUĞUNDA
YENİ UYKUYA
DALMIŞLARDIR.
FETULLAH KÖ-
YÜ KONTROL
ETMEK İÇİN
KOL GEZER...

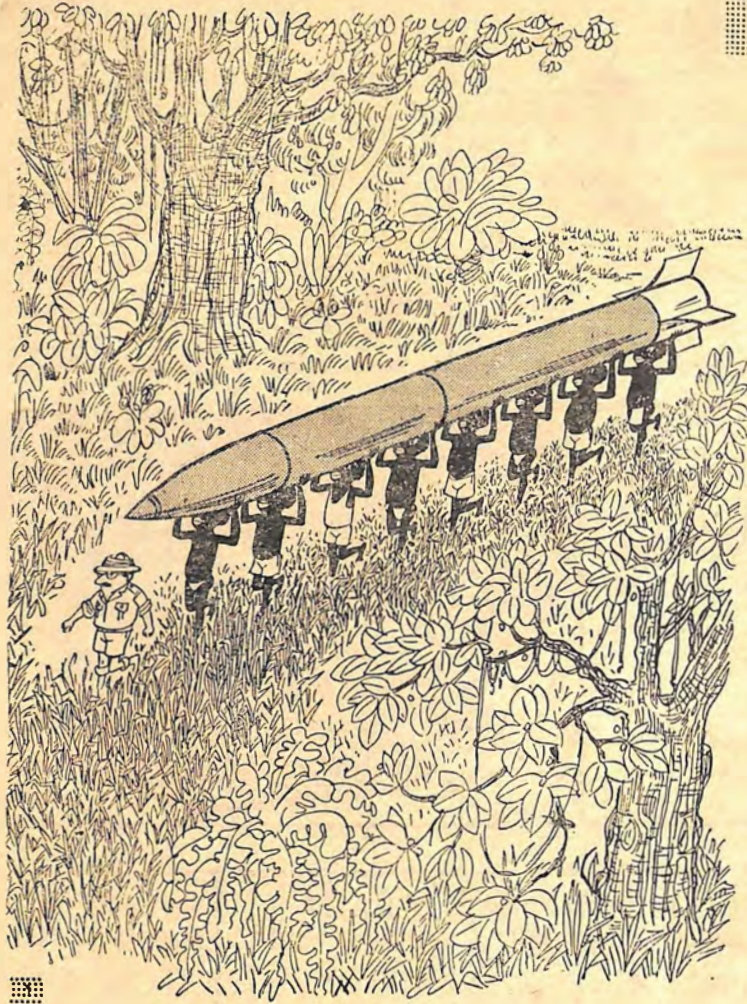

DEVAMI VAR

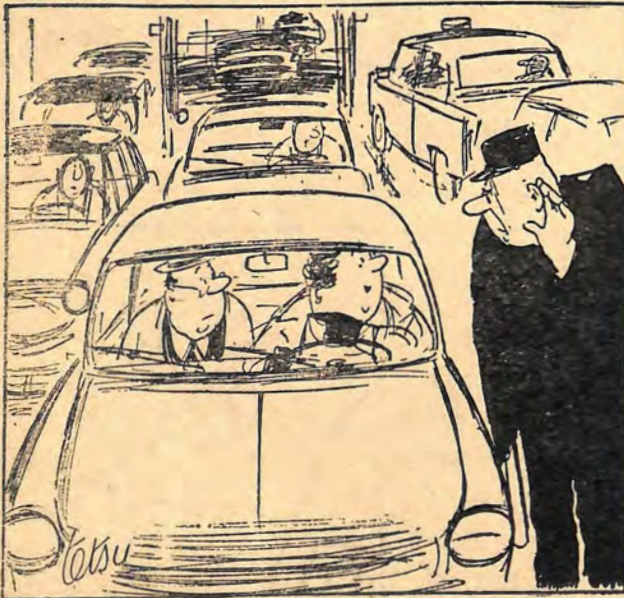
Dünya KARIKATÜRLERİ

- AAA... NEREYE GİTTİN, BAY ÖĞRETMEN ?

YAZISIZ

- ÖKÜZ DİYE KİME BAĞIRDINIZ ÖYLE ?..
- KİME OLACAK, KOCAMA !

- YİNE ELİNE KÜÇÜK BİR SERVET GEÇMİŞ GALİBA, BİZİ AKŞAM YEMEĞİNE ÇAĞIRIYOR...

HER ZARIF KADININ

GÜVENDİĞİ
İNANDIĞI
SEVDİĞİ

ELSON REKLAM

Ak. 84

REKLÂMLARINIZ İÇİN

BASIN İLÂN KURUMU

Genel Müdürlük

Cağaloğlu, Türk Ocağı Caddesi Nu. 1 İstanbul
Telefon: 22 43 84 - 22 43 85 Telgraf Adresi: BASINKURUMU

Şubeler

İstanbul
Ankara
İzmir
Adana
Bursa
Diyarbakır
Erzurum
Eskişehir
Konya
Zonguldak

Dış Muhabirler

A. B. D.
Almanya (Federal)
Avusturya
Avustralya
Belçika
Bulgaristan
Çekoslovakya
Danimarka
Fransa
Hollanda
İngiltere
İspanya
İsrail

İsviçre
İtalya
Japonya
Lübnan
Macaristan
Norveç
Pakistan
Polonya
Portekiz
Romanya
Yugoslavya
Yunanistan

5 Gömleğe bedel GÖMLEK

Fully Fashioned ERKEK GÖMLEKLERİ

KAZOVA Fully Fashioned
gömlekleriyle...
iş yerlerinde Kravat
tarife karışıyor.

Moda renkleri, zarif işlemeleriyle tatilde ve
iş yerlerinde en Pratik ideal gömleklerdir

o/o 100 YÜN ve ORLON
Fully Fashioned gömlek

- solmaz
- buruşmaz
- eskimez
- EN AZ 5 GÖMLEĞE BEDELDİR

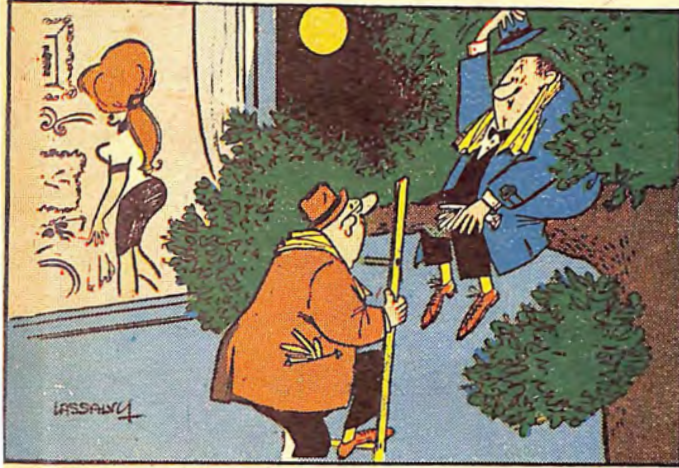

Mamüllerimizi: KAZOVA mağazalarından
ve Büyük tuhafiyecilerden ısrarla arayınız

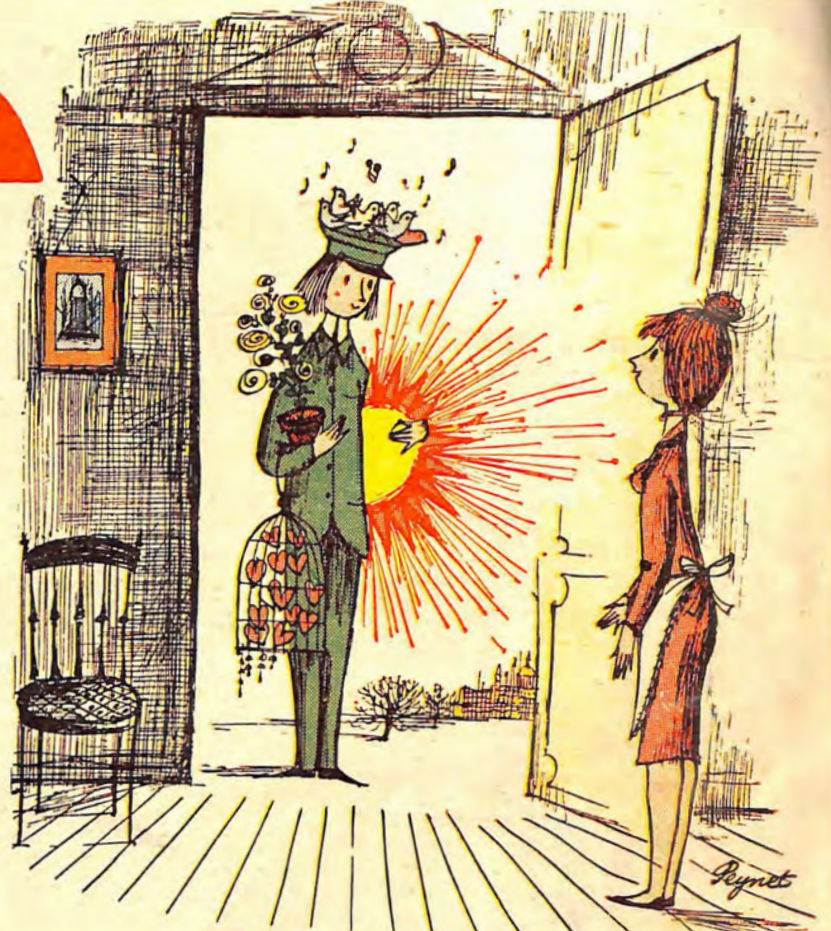

YAZISIZ

Akbaba

-GEÇ Mİ KALDIM ?
-HAYIR HAYIR, DAHA SOYUNMAYA BAŞLAMADI

-OOO. KUŞLARLA ÇİÇEKLERLE GÜNEŞLERLE HOŞGELDİN İLKBAHAR

-KIZIM MOSYO EMİL SENİ TELEFONDA DEĞİL SALONDA BEKLİYOR -

-UYKUNU KACIRTMAK İÇİN DAHA NE YAPMAMI İSTİYORSUN?